

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Χίλη: 12 χρόνια.
- Εργατικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα - Σκαραμαγκας.
- Ο Δώρος ζει και μας καθοδηγεί.
- Τ/κύπριοι του Νότου: Η καταπίεση συνεχίζεται.
- Η απεργία το Βασιλικό.
- Υπερωρίες στις τράπεζες.
- Κατασκηνωτές Γκάβερνορς.
- 12ο Συνέδριο ΠΟΦΝΕ.
- Αποχετευτικό Λεμεσού.
- ΕΔΕΚ — Λαος-Στρατός.
- Οικονομία: Απειλούνται επιθέσεις.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Η επανάσταση των σκλάβων

Το μαύρο προλεταριάτο της Νότιας Αφρικής γράφει σήμερα μερικές από τις πιο ηρωικές σελίδες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Ο ηρωϊσμός της νεολαίας και των εργατών που αψηφουν τις σφαίρες του Μπόθα φαίνεται ανεξάντλητος. Η αποφασιστικότητα των εργατών που μετατρέπουν τις κηδείες των νεαρών τους συντρόφων σε μαχητικές διαδηλώσεις, και που αντιμετωπίζουν την επιβολή του στρατιωτικού νόμου με ακόμα πιο δυναμικές κινητοποιήσεις, εμπνέει τους εργάτες όλου του κόσμου.

Το απάρχαϊντ, το σύστημα της ρατσιστικής καταπίεσης της μαύρης πλειοψηφίας στη Ν. Αφρική, κλονίζεται. Είναι δύσκολο να βρεθεί πιο σκληρό σύστημα καταπίεσης σ' όλο τον υπόλοιπο πλανήτη.

Οι μάζες των μαύρων είναι στο επίπεδο των δούλων, παρα τον ανεπτυγμένο καπιταλισμό που επικρατεί στη Ν. Αφρική.

Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών και βδομάδων αποδείχνουν την τεράστια δύναμη που έχει η εργατική τάξη: τίποτε δεν μπορεί να σταθεί στο δρόμο της όταν αποφασίσει να χρησιμοποιήσει αυτή τη δύναμη.

Ο αγώνας των μαύρων μαζών δεν είναι απλώς αντιρατσιστικός. Είναι από τη φύση του αντικαπιταλιστικός. Γιατί η επιβίωση του, Νοτιοαφρικάνικου καπιταλισμού στηρίζεται πάνω στο απάρχαϊντ - τα κέρδη των Νοτιοαφρικάνων καπιταλιστών στηρίζονται στην εξαθλίωση των μαύρων που νομιμοποιεί και διατηρεί το ρατσιστικό καθεστώς.

Ο αγώνας ενάντια στο απάρχαϊντ είναι ταυτόχρονα ο αγώνας για το σοσιαλισμό. Αυτό φαίνεται και μόνο από το γεγονός πως ο Νοτιοαφρικάνικος καπιταλισμός δεν μπορεί να ικανοποιήσει το απλο (σε διαφορετικές συνθήκες) δημοκρατικό κίνημα «ψήφος για τον καθένα». Αυτό άρχισε να γίνεται ήδη συνείδηση στα πιο προχωρημένα στοιχεία μέσα στο εργατικό κίνημα τα οποία δηλώνουν ότι ο εχθρός δεν είναι οι λευκοί αλλά ο καπιταλισμός.

Η Νοτιοαφρικάνικη επανάσταση, η οποία αναπόφευκτα θα πάρει έναν σοσιαλιστικό χαρακτήρα και θα συγκλονίσει όχι μόνο την Αφρικάνικη ήπειρο μα ολόκληρο τον κόσμο, ξεδιπλώνεται αργά μα σταθερά. Τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει το Νοτιοαφρικάνικο Προλεταριάτο ή πως τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει το παγκόσμιο προλεταριάτο. Η πορεία προς τη νίκη περνά μέσα και από νίκες και από ήττες, όμως τίποτε δεν μπορεί να τη σταματήσει.

Το προλεταριάτο της Νότιας Αφρικής, παίρνει σήμερα μέρα με τη μέρα τα μαθήματα και τις εμπειρίες πάνω στις οποίες θα χτιστεί η τελική νίκη ενάντια στο ρατσισμό και τον καπιταλισμό, για μια σοσιαλιστική Νότια Αφρική, για μια σοσιαλιστική Αφρική.

Εκτενής Ανάλυση στη σελ. 8

Αστυνομικές Αυθαιρεσίες

Δεκάδες νεαροί με τους οποίους μίλησαν συντάχτες της Σ. Έκφρασης κατήγγειλαν στην εφημερίδα μας μια σειρά από αυθαίρετες και αδιάκριτες ενέργειες από μέρους της ΜΜΑΔ και της αστυνομίας ενάντια σε νεαρούς, ιδιαίτερα αυτούς που «φατσαίνουν αλήτες και χουλιγκανς».

Αυτό φαίνεται να συμβαίνει εκτός από τη Λεμεσό και στη Λάρνακα και Αγ. Νάπα όπου κυκλοφορούν ενισχυμένες αστυνομικές μονάδες.

Ήδη ο Επαρχιακός Δικαστής Λεμεσού έχει

επιπλήξει την αστυνομία για τον αδιάκριτο τρόπο με τον οποίο συλλαμβάνει και προσάγει νεαρούς στο δικαστήριο. «Χωρίς να υπάρχει μαρτυρία αν έλαβαν μέρος ή όχι στις συμπλοκές».

Η όλη κατάσταση, που ενθαρρύνθηκε και στηρίζεται σήμερα σ' ένα μεγάλο βαθμό στις επικλήσεις απ' όλες τις πλευρές και πολιτικές δυνάμεις (περιλαμβανομένης της αριστεράς) για πάταξη του «χουλιγκανισμού» από την αστυνομία, έχει εξαγριώσει τους νεαρούς δημιουργώντας

συνθήκες εκρηχτικής έντασης στις σχέσεις τους με τα «σώματα ασφαλείας» του κράτους.

Η έτοιμη λοιπόν συνταγή του «Πατάξτε τους!» αντι να οδηγήσει σε λύση του προβλήματος του «χουλιγκανισμού» κινδυνεύει να δημιουργήσει νέα και πιο σοβαρά επεισόδια και συγκρούσεις, ενώ παρεμποδίζει την αναγνώριση και αντιμετώπιση των κοινωνικών παραγόντων που βρίσκονται στη ρίζα των επεισοδίων της Λεμεσού.

Η αστυνομοκρατία δεν είναι απάντηση στο «χουλιγκανισμό»

Οι επιθέσεις νεαρών εναντίον Αράβων στις 17 Αυγούστου στη Λεμεσό έχουν συνταράξει ολόκληρη την κυπριακή κοινωνία.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα επεισόδια είναι σοβαρά και φέρνουν στην επιφάνεια το πρόβλημα της βίας στην οποία σπρώχνεται ολοένα και περισσότερο η νεολαία της Ευρώπης και τώρα και της Κύπρου. Ούτε πρέπει να υπάρχει δισταγμός στην καταδίκη τέτοιων τρομοκρατικών ενεργειών από μέρους του εργατικού κινήματος. Κι αυτό όχι μόνο για το ρατσιστικό τους χαρακτήρα αλλά γιατί αυτές οι ενέργειες τείνουν να δικαιολογήσουν στο λαό την ενδυνάμωση των σωμάτων ασφαλείας του κράτους βλάπτουν τους ίδιους τους νέους που θα έχουν τώρα να αντιμετωπίσουν μια καλύτερα οργανωμένη κι εξοπλισμένη αστυνομία και βλάπτουν και το γενικότερο εργατικό κίνημα εναντίον του οποίου θα χρησιμοποιηθούν αύριο οι κατασταλτικοί μηχανισμοί για να σπάσουν απεργίες και άλλες εργατικές κινητοποιήσεις.

Η βία όμως δεν είναι τίποτα άλλο παρα το σύμπτωμα μιας βαθειάς κοινωνικής κρίσης της οποίας θύματα είναι και οι ίδιοι οι «χουλιγκανς». Αν δεν εντοπιστούν κι εξαλειφτούν τα αίτια που προκαλούν τη βία καμία καταδίκη και κανένας κατασταλτικός μηχανισμός δεν μπορεί να τη σταματήσει.

Η ηγεσία της αριστεράς αντι να επιδίδεται σε ηθικολογικές καταδίκες κι επικλήσεις για ενδυνάμωση της αστυνομίας πρέπει να μελετήσει το ζήτημα σοβαρά πρέπει να δώσει στη νεολαία τις προοπτικές εκείνες που θα την απομακρύνουν από τη βία και θα κατευθύνουν την οργή της ενάντια στον πραγματικό εχθρό το σάπιο καταπιταλιστικό σύστημα που γεννά τη βία και τις συγκρούσεις.

Ας δούμε όμως τα ίδια τα επεισόδια, τα κοινωνικά τους αίτια και τον τρόπο με τον οποίο αντέδρασε η αστική τάξη και οι ηγεσίες της αριστεράς.

Κοινωνικό πρόβλημα

Η σοβαρότητα των επεισοδίων είναι αδιαμφισβήτητη. Όταν εκατοντά-

δες νεαρά άτομα επιδίδονται για 3-4 ώρες σε αδιάκριτες επιθέσεις εναντίον αράβων και των περιουσιών τους τότε υπάρχει πραγματικά σοβαρό πρόβλημα στη ρίζα του οποίου δεν μπορεί παρα να υπάρχει και μεγάλη κοινωνική ένταση.

Εξ άλλου αρκεί να μιλήσει κανένας με μερικούς νεαρούς για να διαπιστώσει πως υπάρχει πραγματικά αντιαραβικό αίσθημα και προκατάληψη ανάμεσα στη

νεολαία της Λ/σου, που γενικεύεται δυστυχώς σ' ένα επικίνδυνο βαθμό και στον υπόλοιπο πληθυσμό της Κύπρου. Το να συγκαλύπτει κανένας κάτι τέτοιο ή το να κατηγορεί όσους το αναφέρουν (όπως κάνουν τα «ΝΕΑ») εκτός του ότι αποτελεί εθελουφλία (που δεν νομίζουμε να πείθει τους άραβες-θύματα της προκατάληψης) παρεμποδίζει την αναγνώριση και αντιμετώ-

Συνέχ. στη σελ. 2

Η αστυνομοκρατία δεν είναι απάντηση στο «χουλιγκανισμό»

Συνέχ. από τή σελ. 1

πιση ενός σοβαρού κοινωνικού προβλήματος.

Η καταδίκη δεν αρκεί

Το να καταδικάζει κανένας το χουλιγκανισμό και τον αντιαραβικό ρατσισμό είναι το πιο εύκολο πράγμα. Το ζήτημα είναι να αναγνωρίσουμε τα αίτια και να προχωρήσουμε σε λύσεις. Και δεν θα καταλάβουμε ποτέ τι έγινε το Σάββατο 17 του Αυγούστου στη Λεμεσό αν δεν κατανοήσουμε τις συνθήκες ζωής και το χαρακτήρα της σημερινής νεολαίας.

Νεολαία και καταπίεση

Η νεολαία γενικά και η κυπριακή νεολαία ιδιαίτερα είναι μια από τις πιο καταπιεσμένες ομάδες του πληθυσμού. Στο σχολείο και την οικογένεια δέχεται την καταπίεση των αυστηρών πατριαρχικών θεσμών. Στερείται γνήσιου μαθητικού συνδικαλισμού που θα ήταν μια διέξοδος έκφρασης των συναισθημάτων και επιδιώξεων της. Στο στρατό δέχεται την πιο σκληρή καταπίεση που αγγίζει τα όρια της εκμηδένισης της προσωπικότητας. Για 26 μήνες θητεία (συν φυλάκιση) μοιβάται με το αστρονομικό ποσό των £6 τον μήνα. Όταν φεύγει από το σχολείο, το στρατό ή το πανεπιστήμιο η πλειοψηφία της νεολαίας μένει άνεργη και δεν δικαιούται ούτε σεντ επίδομα - είτε ανεργιακό είτε άλλη κρατική βοήθεια. Οι μισθοί των μαθητευόμενων και των νεοπροσλαμβανόμενων είναι οι χειρότεροι που υπάρχουν. Σε κάθε στάδιο της ζωής τους οι νέοι είναι έρμαιο του ρουσφετιού και του μέσου για να κάνουν οποιοδήποτε βήμα. Για όλους αυτούς τους λόγους αναγκάζονται να στηρίζονται στην οικογένεια - και την καταπίεση της - ακόμα κι όταν ενηλικιώνονται. Το «οικονομικό θαύμα» φρόντισε σίγουρα για τη δημιουργία ξενοδοχείων, δρόμων και αεροδρομίων, αγνόησε όμως εντελώς τη δημιουργία φτηνών ψυχαγωγικών χώρων και άλλων υπηρεσιών για τη νεολαία.

Στερημένη από πολιτική μόρφωση, οργάνωση και προοπτικές για ταξικούς αγώνες ένα μεγάλο μέρος αυτής της νεολαίας «το ρίχνει» στα λόγια ενός νεαρού «στη διασκέδαση, το χορό και τις μοτόρες».

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια της συσσωρευμένης όργης από την καταπίεση και την εκμετάλλευση δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανένας τον εκτροχιασμό της νεολαίας σε συμπεριφορά που τονίζει την ελευθερία και την ανεξαρτησία (μοτόρες, παρδαλό ντύσιμο και γενικά αμφισβήτηση του

κατεστημένου κοκ) και σε εκρήξεις του τύπου της Λεμεσού.

Γιατί αντιαραβισμός;

Το γιατί οδηγήθηκε αυτό το ξέσπασμα ενάντια στους Άραβες χρειάζεται κάποια ανάλυση. Από εχτιμήσεις συνταχτών της Σ. Έκφρασης που μίλησαν με δεκάδες νεαρούς φαίνεται πως τους ενοχλεί ο μεγάλος αριθμός Αράβων (ιδιαίτερα στη Λεμεσό) όπως και η επίδειξη του πλούτου που έχουν και ιδιαίτερα η προνομιακή μεταχείριση που τυγχάνουν στα εστιατόρια, τα κέντρα διασκέδασης και από διάφορες άλλες υπηρεσίες. (Χαρακτηριστικά αναφέρθηκε από πολλούς ότι δεν παραχωρούνται τραπεζάκια σε Κύπριους πελάτες με την δικαιολογία ότι είναι κρατημένα πάντα για Άραβες).

Όλα αυτά συνδέονται με τις γνωστές ρατσιστικές προκαταλήψεις ενάντια στους Άραβες («βρωμούν», «ουρούν σε δημόσιους χώρους» «είναι λαθρέμποροι» κλπ κλπ).

Αυτά τα αισθήματα ενθαρρύνονται σίγουρα από δημοσιεύματα εγκλημάτων που υπερτονίζουν την εθνικότητα ή από πρωτοσέλιδα κινδυνολογικά δημοσιεύματα με τεράστιους τίτλους (π.χ. 20.000 ΑΡΑΒΕΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ, «Σημερινή 22/8) που δημιουργούν ένα αόριστο φόβο ότι οι Άραβες θα μας πάρουν τα σπίτια, τα χωράφια, τις περιουσίες και... τις γυναίκες μας.

Στη βάση των αισθημάτων ενάντια στους ξένους βρίσκεται και η ιστορία των ξένων ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην Κύπρο και των προβλημάτων που αυτές έχουν προκαλέσει στον Κυπριακό λαό.

Το ότι τα θύματα της όργης των νέων ήταν αυτή τη φορά οι Άραβες (ενώ θα μπορούσαν νάταν οποιοδήποτε άλλοι) δεν είναι, λοιπόν, δύσκολο να το καταλάβει κανένας, ακόμα και τα ίδια τα θύματα αν τους εξηγηθεί σωστά. Αντίθετα, μέσα από τον πανικό της, η κυβέρνηση (απολογίες, επισκέψεις στο εξωτερικό, σκέψεις για επέμβαση της εθνοφρουράς!) θαλάσσωσε εντελώς τα πράγματα και τρομοκράτησε τους Άραβες περισσότερο. (Εφημερίδες της Συρίας έγραφαν για 500 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες!)

Η υποκρισία των αστών

Σ' αυτό το σημείο η υποκρισία των αστών γίνεται πραγματικά γελοία. Αξίζει πραγματικά να απορεί κάποιος που έκρυβαν τόσο «διεθνισμό»! Οι Κύπριοι αστοί έχουν ενθαρρύνει με κάθε μέσο την εισροή ξένων κεφαλαίων, τραπεζών,

εταιρειών (κύρια παράχτιων) στην Κύπρο κι έχουν στηρίξει σ' αυτά σ' ένα μεγάλο βαθμό το οικονομικό τους «θαύμα», τσεπώνοντας μάτσο τα εκατομμύρια από τους ξένους. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση των τουριστών που πέρσιν έφτασαν τις 737.000 (ή 136 για κάθε 100 κυπρίους!) Γι' αυτό και ο «διεθνισμός». Που δεν ξεφεύγει όμως από τα όρια του να είναι δουλοπρεπής απέναντι στους ξένους, να κρατούν πάντα τα τραπεζάκια τους κενά γι' αυτούς, να μην τους πολυενοχλούν όταν παρανομούν («μεθύσι», ξεπέρασμα ορίου ταχύτητας κλπ) και άλλα παρόμοια.

Ο διεθνισμός των αστών απουσιάζει όμως από τις εφημερίδες τους την τηλεόραση τους την εκπαίδευση τους και τα καθημερινά τους και γενικά από τους χώρους και τα μέσα με τα οποία κοινωνικοποιείται και αποχτά κανόνες συμπεριφοράς και ιδανικά τη νεολαία.

Η νεολαία αυτή όμως βλέπει την υποκρισία των αστών την αηδιάζει και την απορρίπτει. Ιδιαίτερα όταν πέφτουν απάνω της με τα ειδικά σώματα ασφαλείας για να «πατάξουν» τα ξένα πρότυπα συμπεριφοράς και ντυσίματος - που είναι φυσιολογικό να την επηρεάζουν αφού έχει τόση μεγάλη τριβή μαζί τους χάρη στις ενέργειες των ιδίων των αστών - και να τους επαναφέρουν στην παράδοση και τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη.

Οι ευθύνες της αριστεράς

ΟΙ ΝΕΟΛΑΙΟΙ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΤΕΣ ΚΑΙ ΧΟΥΛΙΓΚΑΝΕΣ. Κάτω από διαφορετικές συνθήκες θα έπαιζαν πρωταγωνιστικό ρόλο στους αγώνες του λαού και της εργατικής τάξης όπως συνέβαινε πάντα (ξεσηκωμός του 1931, απεργίες του 44 και 48, αντιποικιακός αγώνας 55-59, αντιφασιστικός αγώνας το 74 και αντιαμερικάνικες κινητοποιήσεις του 74-75).

Οι νέοι όμως χρειάζονται προοπτικές. Ποτε δεν έχει μπει πειστικά μπροστά τους η προοπτική της λευτερίας και του σοσιαλισμού στη δική τους γενιά.

Η πολιτική για τους νέους ταυτίζεται με τους τσακωμούς των «πολιτικών» στη βουλή και την τηλεόραση για απομακρυσμένα γι' αυτούς ακαταλαβίστικα και μικροπρεπή ζητήματα. Ο ρόλος των νέων στα κόμματα της αριστεράς είναι μηδαμινός. Οι ηγέτες τους αντικρύζουν το πολυσαν αφισοκολλητές και δι- ακινητές της «γραμμής» που βγάζει μια απρόσωπη, απρόσιτη, γραφειοκρατική και γηρασμένη κεντρική ηγεσία.

Η πολιτική της συνε-

γασίας με την αστική τάξη που ακολουθούν οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ έχουν αφαιρέσει από τα κόμματα αυτά τον χαρακτήρα της αγωνιστικότητας και της αμφισβήτησης του κατεστημένου και του καθωσπρεπισμού που εκνευρίζει τη νεολαία.

Οι νέοι χρειάζονται αισιοδοξία, κατεύθυνση, σκοπό και ευθύνη στη ζωή.

Αυτά δεν μπορεί να τους τα δώσει καμία οργάνωση νεολαίας και κανένα κόμμα που πιστεύει είτε στη συντήρηση του καπιταλισμού είτε στη διόρθωση της βιτρίνας του.

Ένα πρόγραμμα για τους νέους

Μόνο μια γνήσια πάλη για τα δικαιώματα και συμπεριφορά της νεολαίας ΧΩΡΙΣ ΒΟΛΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ και τα όργανα τους θα μπορούσε να συγκινήσει τη νεολαία.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα έπρεπε να περιλαμβάνει:

- Επιδόσεις ενός δυναμι-

κου και δημοκρατικού συνδικαλισμού στα σχολεία.

- Μείωση της θητείας, συνδικαλισμός στο στρατό και κατάργηση όλων των καταπιεστικών θεσμών.

- Πραγματική αύξηση του μισθού των φαντάρων για να συνάδει με τους μίνιμουμ κατοχυρωμένους μισθούς.

- Άμεση ίδρυση πανεπιστημίου με δωρεάν παιδεία μέχρι το πανεπιστήμιο και επιδοτήσεις στους φοιτητές.

- Ουσιαστικές αυξήσεις στους κατώτατους μισθούς, ιδιαίτερα των μαθητευόμενων.

- Εξάλειψη της ανεργίας και παροχή υποφερτού ανεργιακού επιδόματος σε όλους - νεοεισερχόμενους και μη - μέχρι την εξεύρεση εργασίας.

- Δημιουργία κοινοτικών ψυχαγωγικών χώρων διοικούμενων από νέους.

- Να τεθεί τέρμα στις αυθαιρεσίες της αστυνο-

μίας.

Η υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος από τα κόμματα και τις οργανώσεις νεολαίας της αριστεράς και η απο κοινού ανυποχώρητη πάλη για υλοποίηση του θα συνέτριπτε τις προκαταλήψεις που έχουν οι νέοι ενάντια στην πολιτική, θα έφερνε την πολιτική κοντά στις καρδιές τους και θα έβαζε τις βάσεις για μαζικές εντάξεις στα κόμματα της αριστεράς, μεταμορφώνοντας τα σε αγωνιστικές οργανώσεις πάλης για το σοσιαλισμό.

Μόνο η οργάνωση κι ο κοινωνικός αγώνας για διεκδίκηση των δικαιών της, ο αγώνας για μια νέα σοσιαλιστική κοινωνία, έχει τις δυνατότητες να οδηγήσει τη νεολαία μακριά από χουλιγκανισμούς, μακριά από τη βία, τα ναρκωτικά, την εξαθλίωση και τις βάρβαρες ανθρώπινες σχέσεις στις οποίες έχει ρίξει τη σύγχρονη νεολαία το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα με τις αντιφάσεις, τους ανταγωνισμούς, τον ατομικισμό και τις συγκρούσεις του.

Δώρος Μιχαήλ

Οι υπερωρίες στις τράπεζες

Είναι γνωστό ότι οι Τράπεζες, μέσα στα πλαίσια των προσπαθειών τους να αυξήσουν τα κέρδη τους και να καταστούν πιο ανταγωνιστικές, προσπαθούν να αυξήσουν την παραγωγή τους με την προσφορά όλο και περισσότερων υπηρεσιών με όσο το δυνατό λιγότερο κόστος.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι κάθε εργοδότης βασίζεται τα κέρδη του και την αύξηση τους κυρίως στο χαμηλό εργατικό κόστος.

Η μη επαρκής επάνδρωση των καταστημάτων των τραπεζών με υπάλληλο προσωπικό

ώστε να βγαίνει η δουλειά άνετα, οδηγεί στην αναγκαιότητα υπερωριακής εργασίας.

Είναι γεγονός σήμερα, ότι πολλά καταστήματα Τραπεζών εργάζονται υπερωρίες. Άλλου αυτό γίνεται συστηματικά και πάνω σε καθημερινή σχεδόν βάση και άλλου λιγότερο. Το ύψος των υπερωριών εξαρτάται επίσης κι από την περιοχή στην οποία λειτουργούν οι Τράπεζες. Στη Λεμεσό, για παράδειγμα, που παρουσιάζει ψηλή Τουριστική κίνηση, έχει παρατηρηθεί ότι η υπερωριακή εργασία έγινε πολύ συνηθισμένο

φαινόμενο. Αυτό βέβαια, δεν σημαίνει ότι αλλού δεν έχουμε υπερωρίες, που πολλές φορές είναι και εξαντλητικές.

Παρατηρείται όμως το εξής παράδοξο. Πολλά καταστήματα προσφέρουν υπερωρίες δίχως να τις καταγράφουν. Συμβαίνει, επίσης αρκετοί συνάδελφοι να προσφέρουν από μόνοι τους τις υπερωρίες, χωρίς να τους το ζητήσει η διεύθυνση.

Στην πρώτη περίπτωση οι συνάδελφοι που εργάζονται άγραφες υπερωρίες είτε από δική τους θέληση να εξυπηρετήσουν τον εργοδότη τους ανιδιοτελώς είτε κατόπιν εκβιασμού, κάνουν τεράστια ζημία και στους εαυτούς τους και στους υπόλοιπους τρα-

Συνέχεια στην σελ. 3

ΝΕΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ

Οι εργάτες θα μπορούσαν να νικήσουν

Στες 30 του Ιούλη οι εργάτες της Τσιμεντοποιίας Βασιλικού κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία γιατί η διεύθυνση αποφάσισε μονομερώς να μετακινήσει 3 επιστάτες από τα πόστα τους. Από 24ωρη η απεργία μετατράπηκε σε διαρκείας, μπροστά στην αδιαλλαξία που έδειχνε η διεύθυνση. Η απεργία κράτησε 8 μέρες, οπότε αναστάληκε για μια βδομάδα λόγω των αδειών του Αυγούστου — όμως ποτε δεν ξαναξεκίνησε. Το αποτέλεσμα της απεργίας — πρέπει να το πούμε ίσια — ήταν μια νίκη για τη διεύθυνση: οι εργάτες πήγαν πίσω δίχως να έχει ικανοποιηθεί έστω κι ένα αίτημα τους.

Η διεύθυνση της Τσιμεντοποιίας έδρασε αυθαίρετα και προκλητικά. Ο γενικός διευθυντής στη Λ/σία, ο Στέφος Λοιζίδης, έδωσε διαταγή για τη μετακίνηση των τριών επιστάτων (πράγμα το οποίο για τους εργάτες μύριζε νέες απολύσεις) καταπατώντας έτσι τις συμφωνίες του με τις συντεχνίες. Οι συντεχνιακοί έμμισθοι εξαγριώθηκαν. Ο Μεθοδίου της ΣΕΚ ήταν έξωτος εαυτού από τα νεύρα του και κάλεσε τους εργάτες σε 24ωρη απεργία, όταν η διεύθυνση αρνήθηκε να συζητήσει καν το θέμα, ... επειδή ο Σ. Λοιζίδης που είχε δώσει τη διαταγή είχε φύγει για το εξωτερικό!

Όταν οι 24ωρες πέρασαν και η διεύθυνση εξακολούθησε να αρνείται να συζητήσει, οι συντεχνιακοί της ΠΕΟ και της ΣΕΚ δεν ήταν πραγματικά σε θέση να δώσουν καθοδήγηση μπροστά στην σκληρή στάση της εργοδοσίας. Βγήκαν

όμως μπροστά τα πιο αγωνιστικά στοιχεία και τοπικοί συνδικαλιστές οι οποίοι, έχοντας την αγωνιστική υποστήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας των εργατών, επέβαλαν στην ουσία τη μετατροπή της 24ωρης απεργίας σε απεργία διαρκείας.

Η διεύθυνση διάλεξε μελετημένα τον καιρό για να κτυπήσει τους εργάτες: μέσα στον Αύγουστο όταν πολλοί εργάτες λείπουν με άδειες και που το εργοστάσιο θα έκλεινε εντελώς για μια βδομάδα. Αυτό δημιούργησε αντικειμενικές δυσκολίες για τους εργάτες και έκανε τη δουλειά της διεύθυνσης πιο εύκολη. Είναι σημαντικό εδώ να ειπωθεί ότι τους τελευταίους μήνες η διεύθυνση προκαλεί συνεχώς τους εργάτες με αυθαίρετες μετακινήσεις εργατών, με εντατικοποίηση της δουλειάς, με μικροπαραβάσεις των συλλογικών συμβάσεων, κ.λπ.

Όμως είναι αφέλεια να εντοπίσει κανείς την νέα επιτυχία της διεύθυνσης στο ότι ήταν βολικός ο καιρός που διάλεξε να κάνει ακόμα ένα βήμα ενάντια στα συμφέροντα των εργατών. Κράτησε μια σκληρή στάση, πραγματικά, η διεύθυνση — αρνούμενη για μια βδομάδα να κάτσει σε διαπραγματεύσεις — αλλά αυτός δεν είναι λόγος για να άνευ όρων υποχώρηση. Απεναντίας είναι λόγος για κλιμάκωση των μέτρων από την πλευρά των εργαζομένων.

Η συνδικαλιστική ηγεσία δεν έδωσε τη σωστή καθοδήγηση — αυτός είναι ο κύριος λόγος για την αποτυχία της απεργίας. Έλεπε όχι μόνο το πρόγραμμα αλλά και η στοιχειώδης οργάνωση της απεργίας από τους συντεχνιακούς. Κατά την διάρκεια της απεργίας δεν επισκέπτονταν καν το εργοστάσιο! Αφησαν τους εργάτες δίχως καθοδήγηση σ' ένα χώρο μιλία μακριά κι από το κοντινότερο μικροχώρι, και σαν αποτέλεσμα οι εργάτες δεν ήξεραν πως να σκοτώνουν τις ώρες τους. Άλλοι τόνιζαν στις μπύρες, άλλοι έφευγαν για να ταχτοποιήσουν δουλειές τους, άλλοι άρχισαν σιγά - σιγά να μην έρχονται καν. Το φυσιολογικό αίσθημα το οποίο άρχισε να χτίζεται μέσα στους εργάτες ήταν ότι έχαναν τον καιρό τους και τα μεροκάματα τους.

Με μια σωστή καθοδήγηση από μέρους των συντεχνιών η απεργία μπορούσε σύντομα και σχετικά εύκολα να οδηγήσει στη νίκη και να κρατηθεί το ηθικό των εργατών ψηλά:

■ αν οι συντεχνίες κινητοποιούσαν τους εργάτες σε πικετοφορίες και άλλου είδους διαμαρτυρίες

■ αν ενημέρωναν την υπόλοιπη εργατική τάξη για τον αγώνα των εργατών στο Βασιλικό και ζητούσαν τη

■ αν υποβοηθούσαν τη ζωντανή και ουσιαστική συμμετοχή των εργατών όχι μόνο όσον αφορά το πάροδο των αποφάσεων αλλά και στη δράση, π.χ. στέλνοντας αντιπροσωπείες των απεργών στα διάφορα εργοστάσια των βιομηχανικών περιοχών τουλάχιστο της Λ/σου.

■ Κινητοποιώντας βουλευτές και άλλους παράγοντες για να προωθηθεί η κρατικοποίηση του εργοστασίου κάτω από εργατικό έλεγχο σαν ο μόνος τρόπος να σταματήσουν οι αυθαιρεσίες και η κακοδιαχείριση.

■ Κινητοποιώντας τους εργάτες στις υπόλοιπες εταιρείες της ΕΜΕ σε 24 ωρη απεργία

συμπαράστασης — και κλιμακώνοντας τα μέτρα στο βαθμό που η διεύθυνση παράμενε αδιάλακτη.

Η δύναμη των εργατών είναι πολύ μεγάλη — αυτοί ελέγχουν την παραγωγή! Οι συντεχνίες πολύ εύκολα — αμα δει κάποιος το ζήτημα αντικειμενικά — μπορούσαν να επιβάλουν την επιστροφή των τριών επιστάτων στα προηγούμενα τους πόστα και την καλύτερη των συνθηκών δουλειάς που απαιτούν οι εργάτες.

Το πιο σημαντικό σήμερα είναι να βγουν τα σωστά συμπεράσματα από την απεργία. Είναι φυσικό για πολλούς από τους εργάτες στη Τσιμεντοποιία να απογοητευτούν και ν' αποχτήσουν μια κυνική στάση απέναντι σε μελλοντικές κινητοποιήσεις. Όμως μια τέτοια προσέγγιση προετοιμάζει νέα κτυπήματα από τους εργοδότες και νέες ήττες για τους εργάτες. Γι' αυτό το λόγο οι εργάτες δεν έχουν την δυνατότητα να αφήσουν την απογοήτευση να επιβληθεί. Ένα από τα πιο βασικά συμπεράσματα του οποίου οδηγεί η νέα απεργία στο Βασιλικό είναι η ανάγκη της εκδημοκρατικοποίησης των συνδικαλιστικών οργανώσεων, οι συνδικαλιστές ηγέτες να είναι πραγματικά κοντά στα προβλήματα και τη ζωή των εργαζομένων για να έχουν την δυνατότητα να αφήσουν την απογοήτευση να επιβληθεί. Ένα από τα πιο βασικά συμπεράσματα του οποίου οδηγεί η νέα απεργία στο Βασιλικό είναι η ανάγκη της εκδημοκρατικοποίησης των συνδικαλιστικών οργανώσεων, οι συνδικαλιστές ηγέτες να είναι πραγματικά κοντά στα προβλήματα και τη ζωή των εργαζομένων για να έχουν την δυνατότητα να αφήσουν την απογοήτευση να επιβληθεί.

ματα και τη ζωή των εργατών για να έχουν τη διάθεση ν' αγωνιστούν, να υπάρχει η δυνατότητα ελέγχου των συνδικαλιστών από τους εργάτες.

Ο αγώνας ενάντια στους Εργοδότες είναι σκληρός γι' αυτό στην ηγεσία των αγώνων πρέπει να βρίσκονται οι πιο σκληροί κι αποφασιστικοί ταξικοί αγωνιστές. Οι εργάτες στη Τσιμεντοποιία Βασιλικού για χρόνια τώρα με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εκφράζουν τους ενδοιασμούς τους και κάποτε την αγανάκτηση τους για την προσέγγιση των συντεχνιών στα διάφορα ζητήματα. Όμως ποτε δεν μπόρεσαν να επιβάλουν τη θέληση τους και τις δικές τους απόψεις.

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες πρέπει να κάνουν αυτά τα ζητήματα κεντρικά στον αγώνα τους γιατί δυστυχώς, η ζωή δείχνει, πως ο αγώνας για τα δίκαια της εργατικής τάξης ενάντια στους κεφαλαιοκράτες περνά και μέσα από τον αγώνα για ανανέωση των συνδικαλιστικών και άλλων οργανώσεων των εργαζομένων και για τη μετατροπή αυτών των οργανώσεων σε όπλα ενάντια στον ταξικό εχθρό.

ΟΙ ΥΠΕΡΩΡΙΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Συνέχ. από τη σελ. 2

πεζικούς κι όλους τους εργαζόμενους γενικότερα. Γιατί είναι γνωστό με πόσους αγώνες έχει επιτευχθεί αυτο το ωράριο. Υποσκάπτεται έτσι η ίδια η συντεχνία αλλά και τα συμφέροντά τους. Στη δεύτερη περίπτωση, που έχουμε συναδέλφους να προσφέρουν υπηρεσίες χωρίς αυτο να τους ζητηθεί, αυτοι που λουν εκδούλευση στους εργοδότες σε βάρος των άλλων συναδέλφων. Έτσι οπωσδήποτε, θα θεωρηθούν «καλοί υπάλληλοι» και θα προτιμηθούν για σκοπούς ανελίξης. Αλλά, επίσης, σε περίπτωση μετάθεσης τους σε άλλα τμήματα και αντικατάστασης από κάποιους άλλους που δεν έχουν «διάθεση» να προσφέρουν δωρεάν υπερωρίες, τότε οι δεύτεροι θα θεωρηθούν «κακοί» υπάλληλοι, «βαρετοί», άρα χωρίς προοπτικές ανελίξης.

Για μιαν τέτοια αντιμετώπιση αυτού του θέματος από τους συναδέλφους, φέρει τεράστια ευθύνη η παλιά ηγεσία της ΕΤΥΚ. Διότι από τη μια δεν έδινε κατεύθυνση στα μέλη της για το πως πρέπει να αντιμετωπίζουν τις υπερωρίες και να υποστηρίζουν δυναμικά τους συναδέλφους και από την άλλη επέτρεψε

ότι μπορούσαν να κάνουν ότι ήθελαν, και ότι οι υπάλληλοί τους είναι υπόχρεοι να τους δώσουν αυτές τις υπερωρίες.

Τα καθήκοντα της νέας σημερινής ηγεσίας της ΕΤΥΚ είναι τεράστια. Πρέπει να αποδείξει στην πράξη ότι πράγματι οι Τραπεζικοί χρειάζονται μια νέα ηγεσία και ότι μπορεί να ανταποκριθεί στις προσδοκίες των συναδέλφων φρόνων που την ψήφισε.

Η θέση της ηγεσίας της συντεχνίας πρέπει να είναι σαφής: Αν δεν βγαίνει η δουλειά των Τραπεζικών και χρειάζονται υπερωρίες, και γι' αυτό δεν ευθυνόμαστε εμείς οι υπάλληλοι. Αν έχουν αυξηθεί οι εργασίες τους ως προς άλλους το ανάλογο προσωπικό. Θα βοηθούσαν έτσι και στην απάμβλυνση της απεργίας. Αλλά αν δεν το κάνουν αυτο οι εργοδότες πρέπει να απαιτήσουμε να πληρώνεται κάθε υπερωριακή εργασία. Πρέπει η νέα ηγεσία της ΕΤΥΚ να δώσει κατεύθυνση κι οδηγίες στα μέλη της να μην εργάζονται άγραφα υπερωρίες και να καταγγέλλουν όποιο δεν συμμορφώνεται. Να αποδείξει έμπρακτα και δυναμικά ότι είναι αποφασισμένη να σταθεί

στο πλευρό των μελών της. Έτσι θα αρχίσουν και οι συναδέλφοι να την εμπιστεύονται και να στέκονται δίπλα της και σ' οποιοδήποτε αγώνα ξεκινούσε.

Τέτοια αντιμετώπιση από μέρους της νέας ηγεσίας της ΕΤΥΚ θα δώσει στην εργοδοσία να καταλάβει ότι δεν έχει να κάνει με το σάπιο καθεστώς της παλιάς ΕΤΥΚ, αλλά με ανθρώπους αποφασισμένους να υποστηρίξουν δυναμικά τα δίκαια των Τραπεζικών. Αυτή η αντιμετώπιση θα γίνει επίσης παράδειγμα για μίμηση για τις άλλες συντεχνίες που τα μέλη τους αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα.

Είναι καθήκον και υποχρέωση της νέας ηγεσίας της ΕΤΥΚ να μην κάνει ούτε ένα βήμα πίσω. Να αγωνιστεί ενάντια σε κάθε προσπάθεια αμφισβήτησης νέας απαλλοτρίωσης των δικαιομάτων των Τραπεζικών. Αν δεν το κάνει θα πέσει η ίδια σε ανυποληψία, αλλά το σπουδαιότερο θα σπείρει την αδιαφορία και την απογοήτευση σ' αυτούς που αγωνίστηκαν για να αλλάξει η παλιά ηγεσία που δεν τους εκπροσωπούσε. Η ζημία θάνατ ακόμα γενικότερη, για ολόκληρο δηλαδή το εργατικό κίνημα.

Τραπεζικός Υπάλληλος

ΓΚΑΒΕΡΝΟΡΣ: Να παραμείνει χώρος για φτηνές διακοπές

Η εκδίκαση της 19ης του Σεπτεμβρίου, για τις παράνομες οικοδομές στην περιοχή του Γκάβερνορς Μπητς, φέρνει ξανά στο προσκήνιο την απαράδεκτη στάση της αστικής τάξης ενάντια στις χαμηλότερες τάξεις του λαού.

Τη στιγμή που η κεφαλαιοκρατική τάξη της Κύπρου χαίρεται τον ήλιο, θάλασσα, τα σπορ και τα ταξίδια (αναφαίρετα δικαιώματα του κάθε εργαζομένου) οι εργατοϋπάλληλοι της μεσαίας και της εργατικής τάξης αντιμετωπίζουν κίνδυνο ξεσπιτώματος από τα υποστατικά τους, γιατί τα εκατοντάδες στρέμματα γης δεν αρκούν στους μεγαλοα-

στους επιχειρηματίες για τα πολυτελή πανάκριβα ξενοδοχεία τους, τα οποία έχουν και μονοπώλια της τάξης τους.

Η ιστορία της «κοινότητας» Γκάβερνορς Μπητς άρχισε πριν 10 χρόνια περίπου όταν οι χαμηλά αμειβόμενοι μπροστά στην έλλειψη παροχής φθηνών διακοπών, βρήκαν τη λύση στο «στήσιμο» του δικού τους εξοχικού χώρου, άλλοι με λυόμενα, άλλοι με σκηνές ή τροχόσπιτα.

Η κοινότητα λειτούργησε 10 χρόνια χωρίς να δημιουργήσει ιδιαίτερα πρόβλημα σε κανένα έως ότου «κάποιοι» ενδιαφέρθηκαν, εντελώς ξαφνικά, για

την ομορφιά των τοπίων που έκρυψαν τα υποστατικά και τις κακές συνθήκες υγιεινής των παραθεριστών της κοινότητας. Η Κυβέρνηση «θυμήθηκε» ξαφνικά να κατεδαφίσει τα υποστατικά όχι βέβαια για την «άσχημη» όψη που δίνουν στην παραλία, αλλά γιατί κάποιοι επιχειρηματίες βλέπουν στο Γκάβερνορς ένα νέο «χρυσορυχείο».

Ενώ οι τωρινοί παραθεριστές αναγκάζονται να αγοράζουν νερό, οι ενδιαφερόμενοι μέλλοντες ξενοδόχοι δεν φαίνεται να έχουν κανέ-

Συνέχ. στη σελ. 4

Η συνεργασία Κ.Ε.Ε. — Κ.Κ.Α. στο Βορρα

ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Άρθρο στην «Χαλκιν Σεσι» έγραφε πρόσφατα ότι σε αντίθεση με το 1981, το Κ.Κ.Α. (Κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης) αναγκάστηκε να δεχτεί όρους για να γίνει συνεταίρος στην κυβέρνηση.

Το 1981, παρατηρεί, το κόμμα αυτό ήταν κυρίαρχο στην τράπεζα των διαβουλεύσεων, τώρα ένα παθητικό στοιχείο. Έτσι λοιπόν, καταλήγει, η νέα κυβέρνηση δεν είναι κυβέρνηση συνασπισμού, αλλά κυβέρνηση του Κ.Ε.Ε. (Κόμμα Εθνικής Ενότητας) την οποία υποστηρίζει το Κόμμα Εθνικής Απελευθέρωσης.

Σε άλλο άρθρο της «Χαλκιν Σεσι» εκφράζεται η απορία πως δυο κόμματα που βρίσκονται στα δυο αντίθετα άκρα του πολιτικού φάσματος, με άκρως αντίθετη οικονομικο-κοινωνική φιλοσοφία συμφώνησαν τόσο γρήγορα στο σχηματισμό κυβέρνησης.

(Φιλελευθ. 24/7/85)

Εξετάσεις καλής αστικής συμπεριφοράς

Τα πιο πάνω αποτελούν μέρος των καθημερινών σχολειών που γίνονται στο Βορρα μετά τη συνεργασία του κυριώτερου Τ/κυπριακού αστικού κόμματος με το «σοσιαλιστικό» κόμμα της Κοινοτικής Απελευθέρωσης, ένα κόμμα που στο παρελθόν είχε αποτελέσει την πιο μαζική αντιπολιτευτική δύναμη της αριστερας και που σήμερα δεν είναι παρά ένα απομνηνάρι του παλιού του εαυτού.

Η εισδοχή του ΚΚΑ στην κυβέρνηση ήταν εύκολο να προβλεφτεί από καιρο. Η ήπια στάση του απέναντι στον Ντενκτας και το καθεστώς της Τουρκίας, και κύρια η προδοτική αποδοχή από μέρους της ηγεσίας, του νέου αντεργατικού Συντάγματος δεν ήταν παρα εξετάσεις καλής συμπεριφοράς για να γίνει αποδεχτό το κόμμα από την αστική τάξη. Τις εξετάσεις αυτές τις πέρασε με άριστα η ηγεσία του Κ.Κ.Α. με αντίτιμο όμως την απώλεια των 2/3 των ψήφων του.

Τι έχει όμως το Κ.Κ.Α. ή η Εργατική τάξη να κερδίσει από μια τέτοια συνεργασία;

Απεργοσπαστική συνωμοσία

Ερευνώντας λίγο τα πράγματα «αποκαλύπτεται» ότι ποτέ, κανένας δεξιός σχηματισμός δεν δέχτηκε «συνεργασία» με την αριστερά για οποιουδήποτε λόγους «εθνικού συμφέροντος» όταν αυτός ο σχηματισμός μπορούσε να στηριχτεί στα δικά του πόδια. Κατ' επανάληψιν αριστερά κόμματα χρησιμοποιήθηκαν σαν δεκανίκια από την δεξιά για να μπορέσει να στηριχτεί στην

εξουσία. Κατά κανόνα αυτο συνέβαινε πάντα σε περιόδους οικονομικής κρίσης και γενικής αποσύνθεσης της αστικής κοινωνίας για να συγκρατηθούν οι εργάτες και να χτυπηθούν αργότερα με αποτέλεσμα η αριστερά να θεωρείται συνυπεύθυνη για όσα προκαλούσε η κρίση του αρρωστημένου καπιταλισμού.

Ο Μποζκουρτ, ηγέτης του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης μαζί με τον Εργόλου του Κόμματος Εθνικής Ενότητας.

νουν καπιταλισμού. Τελικός στόχος του λαϊκού μετώπου - που είναι μια καθαρή «απεργοσπαστική συνωμοσία» όπως την αποκαλούσε ο Τρότσκι - δεν είναι παρα να ρίξει τα αριστερά κόμματα που συμμετέχουν στην κυβέρνηση στην ανυποληψία και την εργατική τάξη στην απογοήτευση για να επιστρέψει μια πιο σκληρή αστική κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει ακόμα πιο σκληρά τους εργαζομένους.

Πως φτάσαμε στη συνεργασία

Τα προβλήματα του καπιταλισμού του Βορρα φαίνεται να πήραν την πιο σοβαρή μορφή τους τον Φεβράριο του '84 όταν κάτω από την πίεση των οικονομικών προβλημάτων η εργατική τάξη κατέβηκε σε συλλαλητήριο - πορεία με κύριο σύνθημα: «Η ενότητα των εργατών θα συντρίψει την ενότητα των καπιταλιστών». Το καλοκαίρι του 84 ξέσπασε κυβερνητική κρίση που κράτησε μέχρι τις φετινές εκλογές. Το Φθινόπωρο του 84 είχαμε ένα κύμα απεργιών με αποκορύφωμα την 24ωρη παναπεργία της 11ης του Δεκεμβρίου.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η δεξιά στον Βορρα βρέθηκε σε πολύ άσχημη θέση. Προσέχοντας όμως κάποιος την πορεία των γεγονότων θα δει ότι πραγματικά ήταν η ηγεσία της αριστερας (και κύρια του Κ.Κ.Α.) που σε κάθε κρίσιμο σημείο, με την εγκληματικά λανθασμένη πολιτική της έδωσε διέξοδο στην δεξιά και τον Ντενκτας.

Κάτω από την πίεση των εσωτερικών προβλημάτων ο Ντενκτας αναγκάστηκε να κάνει παραχωρήσεις που οδήγησαν στην συνάντηση κορυφής τον Γενάρη του 85 κερδίζοντας έτσι μια διεθνή διπλωματική νίκη.

Ο Κυπριανού παρουσιάστηκε σαν ο μόνος υπεύθυνος της τελικής αποτυχίας. Τα αριστερά κόμματα του Βορρα, περιορίζοντας την κριτική τους μέσα στην αστική λογική και νιώθοντας περισσότερο Τ/Κύπριοι παρα διεθνιστές εκπρόσωποι της εργατικής τάξης επιρρίπτουν τις ευθύνες

70% των ψήφων υπέρ (το Κ.Κ.Α. το είχε υποστηρίξει). Από την άλλη το κύρος που τα αριστερά κόμματα του είχαν δώσει, επέτρεψε στον Ντενκτας μια σαρωτική νίκη με 70% των ψήφων και πάλιν υπέρ του.

Ας θυμηθούμε ότι πριν τις βουλευτικές προγραμματιζόταν συνεργασία των αριστερών κομμάτων (Δ.Τ.Κ.—Κ.Κ.Α.) η οποία τελικά κατέρρευσε λόγω υπαναχώρησης του Κ.Κ.Α. αν και το πιο πιθανό ήταν ότι ο κοινός υποψήφιος θα ήταν από το Κ.Κ.Α.

Οπωσδήποτε, όλα τα πιο πάνω το Κ.Κ.Α. τα πληρώνει πολύ ακριβά με πραγματικό καταποντισμό του στις προεδρικές και βουλευτικές Εκλογές.

Η συνεργασία προάγγελος της κηδείας της ηγεσίας του Κ.Κ.Α.

Ποια κατάσταση θα 'χει να αντιμετωπίσει η νέα κυβέρνηση φαίνεται ήδη από τις προετοιμασίες για νέα ταξική σύγκρουση το Φθινόπωρο.

— Η επείγουσα σύγκληση του «Οικονομικού Συμβουλίου» υπό την προεδρία του Ντενκτας, χαρακτηρίζεται από μερίδα του Τ/Κ τύπου σαν ένδειξη σοβαρών αντιδράσεων των Τ/Κ εργαζομένων στα οικονομικά χάγια του Βορρα.

— Σύμφωνα με την «Κι-

πρις Πόστασι» 12 τουρκο-κυπριακές συντεχνίες, έχουν αποφασίσει για κοινές μαζικές αντιδράσεις ενάντια στις αυξήσεις των τιμών, στα χαμηλά μεροκάματα και τη ψηλή φορολογία καλώντας ολόκληρο το εργατικό κίνημα σε κοινό αγώνα (24.8.85).

— Άρθρογράφος της ίδιας εφημερίδας καλεί τους Τουρκοκύπριους εργαζομένους να κατέλθουν σε γενική απεργία, σαν αντίδραση στις αυξήσεις των τιμών των προϊόντων, με την ακόλουθη συνθηματολογία:

«Όλοι όσοι εργάζεσθε: Δάσκαλοι, δημόσιοι υπάλληλοι, εργάτες, πρέπει να κατέλθετε σε απεργία. Η ζωή στο κράτος θα σταματήσει!»

Ας σταματήσει! Εργάτες, υπάλληλοι, γεωργοί. Οι πλούσιοι είναι ενωμένοι. Ήλθε η σειρά σας να ενωθείτε! Η μέρα της απεργίας είναι και μέρα αντίστασης!» (24/8)

Ενώ το «αριστερό» Κ.Κ.Α. έχει ήδη πληρώσει πολύ ακριβά τα λάθη της πολιτικής του, σήμερα, ενώ οι κοινωνικές συνθήκες είναι αυτές που φανερώνουν τα πιο πάνω, το ίδιο κόμμα έχει αποφασίσει να «συν-κυβερνήσει» την κοινωνία

του Βορρα μαζί με την δεξιά. Την απεργοσπαστική του στάση θα κληθεί πολύ σύντομα να την επιδείξει.

Ενώ το πιο λογικό θα ήταν, μετά από την καταρράκωση του, η ηγεσία αυτού του κόμματος να συναιτισθεί, έχει εμπλακεί σε ενέργειες που δεν μπορούν να ειπωθούν παρα σαν προάγγελος της κηδείας τους.

Αλλά ας δεκτούμε ότι το κόμμα αυτό είχε την ψευδαίσθηση ότι μπορούσε να αναστηλώσει τον σάπιο καπιταλισμό. Τότε σίγουρα δεν θα δεχόταν να πάρει μόνο τρία ασήμαντα υπουργεία (Τουρισμού και Πολιτισμού, Υγείας και Κοινωνικών Υπηρεσιών, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων). Θα επέμενε για πιο ουσιαστικά πόστα. Οπότε δεν πρόκειται για ψευδαισθήσεις παρα για καθαρό ξεπούλημα της εργατικής τάξης με αντίτιμο τρία υπουργεία.

Αυτή η «σοσιαλιστική» ηγεσία έχει πλέον ξεφύγει. Αλλά ας μη βιαστεί να χαρεί η δεξιά και οι κεφαλαιοκράτες του Βορρα. Διότι μπορεί κάποιο μέρος της ηγεσίας της εργατικής τάξης να έχει αποδεικτεί εντελώς ανίκανο αλλά η ίδια η εργατική τάξη είναι πανέτοιμη για σκληρούς μακροχρόνιους αγώνες. Τα σημερινά γεγονότα μιλούν μόνα τους.

Σωτήρης

Να παραμείνει το Γκάβερνορς χώρος για φτηνές διακοπές

συνέχεια από τη σελ. 3
να πρόβλημα.

Αν η κυβέρνηση πραγματοποιήσει τις απειλές της τουλάχιστον 400 άτομα επηρεάζονται άμεσα.

Οι παραθεριστές του Γκάβερνορς πληρώνουν £50 το χρόνο για το νοίκι της γης που χρησιμοποιούν και £5 σκύβαλλα στο συμβ. Αμαθούντος. Για νερό και φαγητό £18 την εβδομάδα, δηλ. οι διακοπές τους στοιχίζουν περίπου £270-300 τον χρόνο για όλο το καλοκαίρι. Σ' ένα ξενοδοχείο για 10 μέρες πληρώνεις τουλάχιστο £150.

Πριν παρουσιαστούν τα αστικά συμφέροντα οι κατασκηνωτές του Γκάβερνορς μπητς δεν απασχολούσαν την κυβέρνηση, ούτε τα υποστατικά που ήταν χτισμένα χωρίς άδεια. Και δεν πρέπει αφού τα περισσότερα (οι εξαιρέσεις είναι πολύ λίγες) διαθέτουν ντους, τουαλέττα, και κουζίνα και οι κανόνες υγιεινής τηρούνται σχολαστικά. Και αν το σχέδιο δεν έχει και πολλά πάρε δώσε με την πολεοδομία, αλλά των ειδικών του 85 κερδίζοντας έτσι μια διεθνή διπλωματική νίκη.

κούς χώρους ώστε οι πλατιές μάζες του λαού ν' απολαμβάνουν φτηνές διακοπές. Αυτοί που έχουν πρόβλημα καλαισθησίας θα μπορούσαν να δημιουργήσουν χώρους πολύ όμορφους με υγιεινές συνθήκες και για την εργατοϋπαλληλική τάξη που δεν μπορεί να παραθερίσει με £15 την ημέρα. Ή μήπως οι διακοπές είναι μόνο για τους λίγους και τους... «εκλεκτούς»;

Οι κατασκηνωτές στην τελευταία γεν. συνέλευση αποφάσισαν να εγγραφούν σύνδεσμο στον έφορο σω-

ματείων για να μπορέσουν οργανωμένα να παλαίψουν πιο αποτελεσματικά αποφεύγοντας να αγωνιστούν έτσι ώστε η περιοχή του Γκάβερνορς να μην παραχωρηθεί για ξενοδοχεία (στερώντας τους το αναφαίρετο δικαίωμα των διακοπών) απαιτώντας από την κυβέρνηση να μετατρέψει τον τόπο σε εργατικό αναπαυτήριο. Είναι ανήκουστο αυτοί οι άνθρωποι που πνιγονται στους φόρους ή σκοτώνονται στη δουλειά για να χτίσουν τεράστια συγκροτήματα που υπόσχονται παραδεισένιες δια-

κοπές να βλέπουν μόνο τους λίγους να τις χαίρονται. Το Γκάβερνορς Μπητς ξεσκαπάζει ένα κοινωνικό πρόβλημα που χρειάζεται δραστικά μέτρα για να λυθεί. Για να μην χάνουμε και το νόημα των λέξεων δηλαδή «Αξιοποίηση» αγαπητοί ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες δεν σημαίνει μόνο τουρισμό, κουλτούρα και ποτο μεταξύ ξάπλας στην σουίτα του ξενοδοχείου σας και μιας βουτίας στη Θάλασσα. Σημαίνει και κάτι παραπάνω...

Μαίρη

Τ/κύπριοι του Νότου

Η καταπίεση Συνεχίζεται

ΚΕΜΑΛ ΝΕΠΗΛ:

Ακόμα μια κραυγή απόγνωσης απο Τ/Κύπριο του Νότου

Μέσα απο την πρώτη γνωριμία με κάποιο Τ/Κ που ζει στο Νότο και μετα απο μια πρώτη συζήτηση μαζί του, είναι εύκολο να ανακαλύψεις το δράμα που περνά και που κτίζεται μέρα με τη μέρα στη βάση των διακρίσεων και της καταπίεσης απέναντι σε κάθε πολίτη που τυγχάνει να είναι Τ/Κ. Ένα δράμα που κτίζεται στην έλλειψη οποιασδήποτε μέριμνας και προστασίας απο το κράτος - που αντίθετα όργανα-του πολλές φροές επιδίδονται σε αυθαιρεσίες ενάντια-τους.

Η γνωριμία μας με τον Κεμαλ και η συζήτηση που ακολούθησε ήταν ακριβώς μια ακόμα μαρτυρία και μια κραυγή απόγνωσης ανθρώπου που δεν έχει στον ήλιο μοίρα που λέμε και που καθημερινά αντιμετωπίζει το σκληρό πρόσωπο των διακρίσεων και το φάσμα της πείνας.

Μια μαρτυρία που έρχεται να προστεθεί στις δεκάδες άλλες που φτάνουν καθημερινά κοντά μας (βλέπε ρεπορτάζ για Τ/Κ του Νότου στο προηγούμενο μας φύλλο, Σοσ. Έκφραση φ. 150):

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αμμόχωστο. Το 1973 ανέβηκα στα καράβια να δουλέψω σαν ναυτικός. Το 77 όταν ζήτησα απο το κυπριακό προξενείο του Μιλάνου να μου ανανεώσουν το διαβατήριό (Κυπριακής Δημοκρατίας) μου το παίρνουν και με διώχνουν.

» Αναγκάζομαι να πάω Τουρκία και να βγάλω τουρκικό διαβατήριό. Μπαρκάρω ξανά στα καράβια και όταν πάνω Ελλάδα πηγαίνω στο κυπριακό προξενείο που ευτυχώς εδώ μου δίνουν Κυπριακό πάσο και με στέλνουν στη Κύπρο για διαβατήριό.

» Το 1978 φτάνω στον Ε/Κυπριακό τομέα όπου μετα 4 μέρες κράτησης και ανακρίσεις με αφήνουν ελεύθερο και βγαίνω διαβατήριό. Βγαίνω ξανά στα καράβια για να βγάλω το ψωμί μου αφού εδώ δεν έβρισκα δουλειά.

» Λόγω προβλημάτων στο καράβι που ήμουν ζητω να ξεπαρκάρω στη Λεμεσό αλλά δεν με αφήνουν στο τμήμα αλλοδαπών (χωρίς να μου δώσουν οποιαδήποτε δικαιολογία).

» Ξεμπάρκα Ελλάδα και επειδή δεν έβρισκα δουλειά πήγα στο προξενείο για να με στείλει Κύπρο. Εκέ- στρεψα και αφού βρήκα δουλειά, πλήρωσα τα έξοδα ταξιδιού για να πάω το διαβατήριό μου. Αφού έμεινα ξανά χωρίς δουλειά έφυγα πάλιν για τα καράβια και επέστρεψα μετα 2 χρόνια αρχές του 81 - στη Κύπρο. Κάθησα γύρω στις 20 μέρες και όταν ζήτησα να φύγω

ξανά δεν μου έδιναν άδεια εξόδου».

Εδώ ο Κεμαλ με δικαιολογημένη αγανάκτηση ρωτά:

«Μήπως όταν πρόκειται για Ε/Κυπρίους ναυτικούς που έρχονται στη Κύπρο για διακοπές αντιμετωπίζουν την ίδια μεταχείριση; Ή μήπως η δική μας πατρίδα δεν είναι η Κύπρος, δεν είμαστε και μεις πολίτες αυτού του κράτους»

Και συνεχίζει ο Κεμαλ με την πικρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του:

«Αναγκάστηκα μετα να φύγω για τα κατεχόμενα όπου με κράτησαν και εκεί για 3 μέρες για ανακρίσεις και μετα έφυγα πάλι για Τουρκία και μετα Ελλάδα όπου δούλεψα 4 χρόνια».

» Είμαι στη Κύπρο εδώ και ένα μήνα και φάχνω απεγνωσμένα για δουλειά. Αποτάθηκα παντού, στο γραφείο εργασίας, υπουργείο προεδρίας, ΠΕΟ... αλλά χωρίς αποτέλεσμα μέχρι σήμερα.

» Σε τρεις τόπους που με έστειλαν επειδή υπήρχε δουλειά δεν με πήραν επειδή είμαι Τ/κύπριος.

» Στο γραφείο ευημερίας που πήγα, με επιστολή του υπουργείου προεδρίας, μου είπαν να μου δώσουν £5 για να περάσω μέχρι να βρω δουλειά».

Εδώ ο Κεμαλ με απόγνωση ρωτά:

«Όταν πεινώ και θέλω να φάω και δουλειά δεν μου δίνει λεφτά και μια υπηρεσία, τι πρέπει να βρίσκω, όταν κάνω; Να πάω να κλέψω νερό απο τα σπύια και σταφύλι

απο τις κληματαριές τους;

» Θα κάνω υπομονή να κλείσουν και οι άδειες αυτή τη βδομάδα και θα δούμε τι μπορεί να γίνει - ειδικά θα αναγκαστώ να φύγω για τα κατεχόμενα όπου έχω συγγενείς και φίλους και μπορεί να βρω ένα κομμάτι ψωμί για να μην πεθάνω της πείνας».

Αυτή είναι η ιστορία του ΚΕΜΑ - Κύπριου πολίτη αλλά που τυγχάνει Τ/Κύπριος του ναυτικού που αναγκάζεται να ταξιδεύει χωρίς διαβατήριό ή να μην ταξιδεύει και να μην μπορεί να πιάσει δουλειά στα καράβια επειδή του απαγορεύουν να φύγει απο την Κύπρο και ενώ εδώ δεν βρίσκει δουλειά και ούτε που γνωιάζεται και κανείς γι' αυτό. Έχουμε μπροστά στα μάτια μας ακόμα μια ιστορία Τ/Κ θύμα των φυλετικών διακρίσεων και της έλλειψης οποιασδήποτε βοήθειας απο το κράτος και ως διατυμπανίζει η κυβέρνηση ότι οι Τ/Κ τυγχάνουν ισότιμης μεταχείρισης και βοήθειας με τους Ε/Κύπριους ή ότι έχουν ξεριζωθεί οι προκαταλήψεις ενάντια τους.

Μετα μπορεί να υπάρχουν και πολλοί (ακόμα και κόμματα και εφημερίδες που θαρρε

πρώτοι να γνωρίζουν αυτές τις καταστάσεις) που διερωτούνται γιατί οι Τ/Κ εμπιστεύονται τον Ντενκτας που πέφτουν θύματα της προπαγάνδας του.

Η εφημερίδα μας εδώ και χρόνια επισημαίνει και καταγγέλλει την καταπίεση και εκμετάλλευση που δέχονται οι Τ/Κ του Νότου.

Αυτο που πρέπει να προσέξει ο καθένας, κάτι που βγαίνει και απο την ίδια την ιστορία του Κεμαλ είναι ότι η μορφή της καταπίεσης έχει αλλάξει μέσα στα πλαίσια του μοντέρνου αστικού κράτους.

Ας μη ζητάμε να δούμε την καταπίεση και εκμετάλλευση να εκφράζεται με τον βούρδουλα και τις αλυσίδες. Είναι αρκετό σήμερα - την εποχή των διαβατηρίων των ταυτοτήτων και της μισθωτής εργασίας - να μην σου δίνουν διαβατήρια, ταυτότητα ή άδεια εξόδου ή να εκμισθώνουν την εργασία σου στη βάση του αν οι γονείς σου έτυχε να είναι Ε/κύπριοι, για να μείνεις χωρίς δουλειά και να πεθάνεις της πείνας.

Στη καλύτερη περίπτωση που βρεις δουλειά θα αμειφθείς πάλι ανάλογα με το αν η μητρική σου γλώσσα είναι η Ελληνική ή όχι και ανάλογα με το θρήσκευμα που σου κόλλησαν στη κλητή σου όταν γεννήθηκες.

Λόγια και Έργα

Απο αυτή τη σκοπιά κρίνοντας τα πράγματα, μπορούμε να πούμε ότι οι τελευταίες, πιο μαζικές και πιο συχνές αυτή τη φορά, αυτομολήσεις τουρκοκυπριακών οικογενειών προς τον ελεύθερο Κυπριακό Νότο, αποτελούν επαρκή και ελπιδοφόρο μαρτυρία ότι οι σύννοικοι αρχίζουν να βλέπουν ότι το μέλλον τους δεν μπορεί να βρίσκεται μήτε στα κατοχικά, μήτε στα διαμελιστικά ντε φάκτο της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κόλασης, αλλά στο σπάσιμο της επίπλαστης διαχωριστικής γραμμής και στην κατάλυση του τείχους του αίσχους, πράγμα που θα επέτρεπε στις δυο κοινότητες να συζητήσουν ειρηνικά, να απολαύσουν με δικαιοσύνη τους καρπούς της δουλειάς τους και να εξασφαλίζουν, με απόλυτη «ισότητα ευκαιριών» όλες τις κρατικές παροχές και τη συνδρομή των κοσμικών υπηρεσιών.

(Απο κύριο σχόλιο της προεδρικής «Ελευθεροτυπίας» της 24/8/85).

Μια ολόκληρη άβυσσος χωρίζει τα λόγια απο τα έργα του Προέδρου της κυβέρνησης και του εκφραστικού της οργάνου. Πόση υποκρισία κρύβουν τα πιο πάνω μας το δείχνουν οι καθημερινές ζωντανές μαρτυρίες των λίγων Τ/Κ που παραμένουν ακόμα στο νότο.

Καταγγελία Οσμαν Η ΚΥΠΛ/ΣΟΥ ΜΑΣ ΚΥΝΗΓΑ

Όταν η αστική τάξη αδυνατεί να διασφαλίσει τες συνθήκες για την ειρηνική και ανθρώπινη διαβίωση μερικών δεκάδων Τ/Κ που ζουν στο Νότο, τότε ο καθένας καταλαβαίνει πόσο αφτη η τάξη υποκρίνεται, σαν μιλά για λύση που να προνοεί επιστροφή δεκάδων χιλιάδων Τ/Κ στα σπύια τους στο Νότο.

Στο προηγούμενο φύλλο της Σοσιαλιστικής Έκφρασης αναφέρθηκαν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι Τ/Κ λόγω των συνθηκών διαβίωσης και εργασίας.

Στα προβλήματα αυτά πρέπει να προστεθούν και οι συνεχείς παρενοχλήσεις της ΚΥΠ.

Το πρώτο δεκαήμερο του Αυγούστου η ΚΥΠ τους παρενοχλούσε συνέχεια. Την καταγγελία έκαμε σε μας ο Οσμαν Σαλέχ, ο οποίος μας είπε χαρακτηριστικά - «έχουμε πρόβλημα. Έρχονται κάθε δυο-τρεις μέρες και μας ρωτούν. Γιατί εν φορείς πουκάμισο; Γιατί παίζει το ράδιο; που είναι ο τάδε Τ/Κύπριος»

Το πιο πάνω είναι χαρακτηριστικό της καταπίεσης απο την ΚΥΠ. Μπαίνουν στα σπύια των Τ/Κ χωρίς να ζητήσουν άδεια και αρχίζουν τες παρατηρήσεις που είναι τες περισσότερες φορές άσχετες και γελοίες. (Αλήθεια, πόσοι άνθρωδες κυκλοφορούν και εργάζονται το καλοκαίρι χωρίς πουκάμισο;)

Συνεχίζοντας ο Οσμαν μας λέει «τούτο γίνεται κάθε λίγο καιρο. Δεν μας αφήνουν καθόλου ήσυχους».

Αφτη η καταγγελία αφήνει να φανει η λογική που υπάρχει στα μυαλα των οργάνων της ΚΥΠ για τους

Τ/Κύπριους.

Οι Τ/Κύπριοι είναι όλοι τους πιθανοί κατάσκοποι γιαφτο πρέπει να παρακολουθούνται αφστηρα. Οι Τ/Κ όμως μια και δεν έχουν καμία πολιτική φωνή, αφτη η παρακολούθηση γίνεται καταπίεση και καταπάτηση στοιχειωδων ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Είναι αφτη η αντιμετώπιση που τους αναγκάζει να ζουν σ' ένα κλίμα αβεβαιότητας, και παράλληλα με την ανυπαρξία κυβερνητικού ενδιαφέροντος τους καταδικάζει σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Όσο λίγα κι αν είναι τα άτομα που επηρεάζονται απο αφτη την κατάσταση, το ζήτημα είναι πολυ πιο σοβαρο. Απο τι φαίνεται οι διακηρύξεις για ενότητα, φιλία, επαναπροσέγγιση με τους χιλιάδες «Τ/Κύπριους του Βορρα» καταντούν άδειες και γελοίες όταν δεν μπορούμε να προστατεύσουμε μερικές δεκάδες Τ/Κ του Νότου.

Είναι γιαφτο που ήλθε ο καιρος η εργατική τάξη και οι οργανώσεις και τα κόμματα της να πάρουν ζεστα το ζήτημα και να σπρώξουν για την άμεση επίλυση του.

Πανίκος Σ

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

11 Σεπτέμβριος 1973 - Μαθήματα απο τη Χιλιανη Εμπειρία

Η σημασία της Χιλιανής ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ σήμερα

Στις 11 του Σεπτέμβριος έκλεισαν 8 χρόνια από το αιματηρό πραξικόπημα στη Χίλη. Η εμπειρία της Χίλης όμως που δεν τη αποτελεί ένα απομονωμένο γεγονός που αφορά μόνο αυτή τη χώρα - έχει τεράστια επικαιρότητα σήμερα για κάθε εργάτη, για κάθε αγωνιστή που αντιμάχεται τον καπιταλισμό και τον Ιμπεριαλισμό.

Η ανάλυση της εμπειρίας της Χίλης δεν πρέπει ποτε ν' αποτελεί μια αφηρημένη, ακαδημαϊκή άσκηση, αλλά ένα μάθημα που καθοδηγεί στη δράση, στην τελειοποίηση του προγράμματος, της στρατηγικής και της ταχτικής που θα οδηγήσει την εργατική τάξη στη νίκη.

Αν, για παράδειγμα, το κυριακό εργατικό κίνημα έβγαζε τα σωστά συμπεράσματα έστω στις 12 του Σεπτεμβρίου του 73, από τη Χιλιανή εμπειρία θα προετοιμαζόταν καλύτερα για τα γεγονότα που ήλθαν 10 μήνες αργότερα με το Χουντικό πραξικόπημα, κι ίσως να το απέτρεπε ή να το συνέτριπτε.

Αγνοώντας τα Χιλιανικά μαθήματα η εργατική τάξη της Κύπρου άφησε τους ηγέτες της να εναποθέτουν όλες τους τις ελπίδες, παρα την 7χρονη Χουντική υπονόμευση, σ' ένα θρησκευτικό φιλελεύθερο ηγέτη κι ένα αστικό κράτος. Σε μηχανισμούς και δυνάμεις που 10 μήνες προτού στη Χίλη κι ενώ βρισκόταν στην κυβέρνηση τα εργατικά κόμματα, είτε δεν μπορούσαν να προστατέψουν την εργατική τάξη είτε την έσφαζαν.

Όταν η «Λαϊκή Ενότητα» βρισκόταν στην κυβέρνηση όλοι οι θεωρητικοί των παραδοσιακών εργατικών κομμάτων με πρωτοστάτες τους «κομμουνιστές» ηγέτες πρόβλεπαν το «Χιλιανό πείραμα» σαν απόδειξη της δυνατότητας του περασματος στο σοσιαλισμό σταδιακά, χωρίς συγκρούσεις και μέσα από κοινοβουλευτική δράση και μόνο. Σίγουρα ο Αλλέντε πίστευε με κάθε γνησιότητα πως αυτό το ειρηνικό πέρασμα ήταν κατορθωτό. Αντι για σοσιαλισμό όμως είχαμε στη Χίλη τη σφαγή χιλιάδων εργατών και έχουμε σήμερα, 8 χρόνια μετά μια στυγνή διχτατορία.

Το πιο τραγικό όμως απ' όλα είναι πως 8 ολόκληρα χρόνια μετά οι πιο πολλοί ηγέτες των εργατικών κομμάτων είτε δεν έχουν βγάλει κανένα συμπέρασμα από τη Χιλιανή εμπειρία είτε έχουν βγάλει τα πιο λανθασμένα κι επικίνδυνα συμπεράσματα. («ανωριμότητα των μαζών» «μη ωριμότητα αντικειμενικών συνθηκών» «μη εννοϊκό ισοζύγιο δυνάμεων» κλπ κλπ).

8 χρόνια μετά οι ηγέτες των κομμουνιστικών κομμάτων σε μια σειρά από χώρες, όπως στην Ιταλία και την Ισπανία μιλούν ακόμα για την αναγκαιότητα του «ιστορικού συμβιβασμού» με τη Χριστιανοδημοκρατία, ενώ στην Κύπρο οι ηγέτες του ΑΚΕΛ μιλούν για ενότητα με την «πατριωτική αστική τάξη» και της ΕΔΕΚ

Βούλη πως ο στρατός είναι ο «εγγυητής του Δημοκρατικού Πολιτεύματος»! ενώ το Κ.Κ.Ε. αγωνίζεται για μια «Δημοκρατική κυβέρνηση» που θα περιορίσει την ασδοσία των μονοπωλίων και θ' αγωνιζόταν για την ειρήνη. Έτσι 8 χρόνια μετά τη Χιλιανή εμπειρία και 7 χρόνια μετά τη πτώση της Χούντας οι ηγέτες της αριστερας στην Ελλάδα παραβλέπουν το ρόλο του αστικού κράτους όπως τον εξήγησαν ο Μαρξ, ο Λένιν και οι άλλοι δάσκαλοι του Μαρξισμού και καλλιεργούν κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Στην Ελλάδα όπου το ΠΑΣΟΚ ετοιμάζεται να μπει στην κυβέρνηση μετά τις εκλογές του Οκτωβρίου ο Παπανδρέου δηλώνει στη

Βούλη πως ο στρατός είναι ο «εγγυητής του Δημοκρατικού Πολιτεύματος»! ενώ το Κ.Κ.Ε. αγωνίζεται για μια «Δημοκρατική κυβέρνηση» που θα περιορίσει την ασδοσία των μονοπωλίων και θ' αγωνιζόταν για την ειρήνη. Έτσι 8 χρόνια μετά τη Χιλιανή εμπειρία και 7 χρόνια μετά τη πτώση της Χούντας οι ηγέτες της αριστερας στην Ελλάδα παραβλέπουν το ρόλο του αστικού κράτους όπως τον εξήγησαν ο Μαρξ, ο Λένιν και οι άλλοι δάσκαλοι του Μαρξισμού και καλλιεργούν κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Η Χίλη του 73 λοιπόν δεν είναι ένα μακρυνό κι άσχετο με μας θέμα. Για να μην οδηγηθουν ξανά οι εργάτες στην Κύπρο, την Ελλάδα και παγκόσμια σαν αρνία στη σφαγή από το λανθασμένο πρόγραμμα της ηγεσίας τους χρειάζεται η καθημερινή ανάλυση και συζήτηση εμπειριών όπως της Χίλης μέσα στις εργατικές οργανώσεις και τα κόμματα.

Πρόκειται για θέματα ζωής ή θανάτου για την εργατική τάξη.

Στις 11 του Σεπτέμβριος συμπληρώνονται 12 χρόνια από το πραξικόπημα του Πινοσέτ ενάντια στο Λαϊκό Μέτωπο του Αλλέντε που επέβαλε μίαν από τις πιο βάρбарες διχτατορίες της εποχής μας.

Η επέτειος αυτή έχει αποκτήσει μια ξεχωριστή σημασία για το Παγκόσμιο εργατικό κίνημα ενώ για τους χιλιανούς εργαζόμενους αποτελεί κάθε χρόνο αφετηρία κλιμάκωσης ηρωικών κι αιματηρών κινητοποιήσεων για ανατροπή της διχτατορίας.

Αυτο θα επαναληφθεί και φέτος με ακόμα πιο μεγάλη ένταση. Σήμερα το καθένας Πινοσέτ είναι όσο απομονωμένο - στερημένο από κάθε λαϊκό έρεισμα - όσο ποτέ. Τα οικονομικά προβλήματα έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο όριο παρα τα καταπιεστικά μέτρα οι διαδηλώσεις κι οι συγκρούσεις δεν έχουν κοπάσει. Το τέλος του πιο μισητού διχτάτορα της εποχής μας βρίσκεται κοντά. Και μαζί του η πυροδότηση της Χιλιανής επανάστασης που θα συνταράξει τον διεθνή ιμπεριαλισμο-καπιταλισμό.

Για τους Μαρξιστές όπως και για όλους τους εργάτες της γης η χιλιανή εμπειρία είναι ανεχτήριμη.

Με την ευκαιρία της επετείου του πραξικοπήματος και με την ελπίδα να είναι η τελευταία που βρίσκει το χιλιανό λαο στα σίδηρα, αναδημοσιεύουμε το πιο κάτω άρθρο του Δώρου Μιχαήλ που δημοσιεύτηκε στην Έκφραση της 19ης Σεπτεμβρίου του 1981.

Η ανάλυση αυτή διατηρεί μέχρι σήμερα την επικαιρότητα της (Σ.Ε.)

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ Απο τη «νίκη» στη σφαγή

1958-1964: Η αντιδραστική πολιτική της δεξιάς κυβέρνησης Αλεσσάντρι δημιούργησε μια τεράστια ριζοσποτικοποίηση των μαζών που αντανακλάται σε μεγάλο απεργιακό κύμα.

Εκλογές 1964: Οι Χριστιανοδημοκράτες με ηγέτη τον Φρέϊ κερδίζουν τις προεδρικές εκλογές με 56%. Βασικός αντίπαλος ο Αλλέντε ηγέτης της ΦΡΑΠ. Οι Χριστιανοδημοκράτες, που ιδρύθηκαν το 1957 σαν εναλλακτικός πολιτικός φορέας της αστικής τάξης για να σταματήσει την άνοδο των εργατικών κομμάτων μετά την πτώση της δημοτικότητας της άκρας δεξιάς, κερδίζουν τις εκλογές στη βάση μιας φιλελεύθερης δημοκρατικής πολιτικής με σύνθημα «Επανάσταση κι Ελευθερία».

Η Κυβέρνηση αποτυγχάνει να αποσπάσει την οικονομία της Χίλης από τα πλάκιά των Αμερικανικών Εταιρειών. Δεν υλοποιεί τις υποσχέσεις της για αγροτική μεταρρύθμιση και η γη παραμένει στα χέρια των μεγάλο-τοφλικάδων. Οι μάζες των εργατών και ιδιαίτερα των αγροτών συνεχίζουν να ζουν στη φτώχεια και τη μιζέρια και βλέπουν το αληθινό πρόσωπο της χριστιανοδημοκρατίας.

Η Κυβέρνηση λοιπόν μένει δέσμιος ενός εχθρικού Κογκρέσου ενώ η Δικαστική Εξουσία, ο στρατός και η αστυνομία μένουν στα χέρια των αστών.

Το πρόγραμμα του Αλλέντε είναι η «ένιχυση της δημοκρατίας»!

Πίεσεις των μαζών
Κάτω από τις τρομαχτικές πιέσεις των μαζών η κυβέρνηση προχωρεί πολύ πιο πέρα από το αστικοδημοκρατικό της πρόγραμμα και αρχίζει να απειλεί τα συμφέροντα της ολιγαρχίας με μεγάλες εθνικοποιήσεις τον Ιούλιο του 71. Εθνικοποιούνται τα Μεταλλεία Χαλκού που ανήκαν σε Αμερικάνικα μονοπώλια, ανθρακωρυχεία, ορυχεία σιδήρου, υφαντουργεία ΙΤΤ ΙΝΑΣ κ.α. Εφαρμόζονται επίσης πλατιά κοινωνικά μέτρα - δωρεάν γάλα στα σχολεία, παγοποίηση τιμών και εννοικίων, αύξηση μισθών και συντάξεων κ.α. - που ανακουφίζουν την εργατική τάξη και τους φτωχούς αγρότες.

Οκτώβριος 72
Η περίληψη απεργιών των φορτηγατζήδων για να σταματήσει η κυβέρνηση ξεσηκώνει την εργατική τάξη που στοματίζει την αντιεπαστασιακή εξέγερση.

ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ
Η κυβέρνηση ανασχηματίζεται. Για πρώτη φορά εισέρχεται αντιπροσωπεία της στρατιωτικής κλάσης στο Υπουργικό Συμβούλιο.

Μετά το Οκτώβριο 72 και Μάρτη 1973 εντείνεται η αστική αντιεπαστασιακή περιληψία να στρατιωτικές συνωμοσίες. Η κυβέρνηση επανασταθείς η ελπίδα της στους «πατριώτες» αξιωματικούς.

Η κυβέρνηση προχωρά με γρήγορους ρυθμούς στην αγροτική μεταρρύθμιση απελευθερώνοντας το μεγαλύτερο μέρος της γης των τοφλικάδων.

Τοπικές Εκλογές, Απριλίου 1971

Τα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση ενθουσιάζουν τις μάζες που δίνουν στα κόμματα της «Λαϊκής Ενότητας» 49.7% στις τοπικές εκλογές σε σύγκριση με 36.3% στις προεδρικές. Μαζί με τις ψήφους της Λαϊκής Σοσιαλιστικής Ένωσης το Λαϊκό Μέτωπο έχει 51% των ψήφων.

Η αστική τάξη γνωρίζει μεγάλη πτώση ήθους ενώ τα κόμματα της αντιμπερζιστικής σοβάρης διασπάζονται.

Αστική Ανειδίκευση
Μετα την απορρομή της κυβέρνησης να προχωρήσει το λήμμα προς το σοσιαλισμό με την επαστασιακή δράση των μαζών η αστική τάξη ξεθωριάζει και χτυπά πίσω: Επιθετικές στον τύπο, αγνώστες να «αποπληθύνουν» των ενόπλων ομάδων (Εννοείται τις αριστερές κι όχι τις φασιστικές που τρομοκρατούν τον λαό) απορροφούν τις οικονομικές κλί κλπ. Οι περιορισμένες εθνικοποιήσεις χωρίς κεντρικό έλεγχο της οικονομίας δημιουργούν αντιθέσεις και τεράστο πληθωρισμό.

Η μεσαία τάξη αρχίζει να στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση.

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΖΗΤΟΥΝ ΟΠΛΑ

Οι σοσιαλιστές και κομμουνιστές εργάτες έχουν κάθε διάθεση να συντρίψουν την αντίδραση. Αυτό το δείχνουν ξεκάθαρα στα μεγαλειώδη πορεία της 4ης του Σεπτεμβρίου όταν 800.000 εργάτες, πολλοί οπλισμένοι με ξύλα, περπατούν για ώρες ατέλειωτες στους δρόμους του Σαντιάγο ζητώντας όπλα.

Ο Αλλέντε και οι άλλοι ηγέτες κρύβουν σε «ηρεμία» και στέλνουν τους εργάτες «ήσυχα» στο σπίτι τους.

11 Σεπτέμβριος
Το στρατιωτικό πραξικόπημα βρίσκει τις μάζες απροετοίμαστες και άοπλες. Ηγεσία εξασθενεί, οι εργάτες μισά τον περμένο καθοδήγηση στις 11 κι ακόμα στις 12 και 13.

Τριών χρόνων ηρωικό αγώνος τελειώνουν με το σφάξιμο σαράντα χιλιάδων εργατών και το βύθισμα της Χίλης σε μια από τις πιο στυγνές διχτατορίες του καιρού μας.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Τι είναι το λαϊκό μέτωπο;

Ένα από τα βασικά ερωτήματα που πρέπει ν' απαντηθούν είναι η μορφή του μετώπου που κυβέρνησε τη Χίλη από το 1970-73. Γιατί η «Λαϊκή Ενότητα» δεν ήταν ένα μεγαλειώδες νέο πείραμα όπως το παρουσίαζαν τότε οι ρεφορμιστές ηγέτες των κομμουνιστικών κομμάτων. Ήταν ένα λαϊκό Μέτωπο παράμοιο μ' αυτό της προσωρινής κυβέρνησης του Κερνίκου του Φεβράριου του 17 στη Ρωσία, παρόμοιο με τις Λαϊκομεταπικές κυβερνήσεις της Ιαπωνίας και Γαλλίας της δεκαετίας του 30 και με μια σειρά παλιότερα και πρόσφατα κατασκευασμένα σε διάφορες χώρες.

Ήταν, όπως είναι πάντα, μια συμμαχία αντιμαχομένων συμφερόντων, μια άδλια συμμαχία εργατικών κομμάτων που μάχονταν για μια νέα κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, με «φιλελεύθερα» κόμματα, χρηματοδοτημένα από το μεγάλο κεφάλαιο για να εκμεταλλεύονται τις ψήφους των μικροαστών και της μεσαίας τάξης.

Απόπειρα πραξικοπήματος: 29 Ιουνίου

Η μεγάλη δύναμη της εργατικής τάξης φανερώνεται στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις όταν μετά από λίγες ώρες μετά την εκδήλωση του πραξικοπήματος χιλιάδες εργάτες κατεβαίνουν σε απεργίες, καταλαμβάνουν τα εργοστάσια και τα φερούρουν, ενώ χιλιάδες άλλοι βολίζουν προς τα κυβερνητικά κτίρια.

Ο Αλλέντε καλεί τους εργάτες να επιστρέψουν στις δουλειές τους. Η αστυνομία στέλνεται να διαλύσει τις μάζες.

— Οι αστοί ξεθαρραμένοι αρχίζουν να απεργούν των ιδιόκτητων φορτηγών.

— Οι εργάτες απαντούν με 24ωρη απεργία (9 Αυγούστου).

Ο Αλλέντε και οι άλλοι ηγέτες κρύβουν σε «ηρεμία» και στέλνουν τους εργάτες «ήσυχα» στο σπίτι τους.

Ο Αλλέντε και οι άλλοι ηγέτες κρύβουν σε «ηρεμία» και στέλνουν τους εργάτες «ήσυχα» στο σπίτι τους.

Ο Αλλέντε και οι άλλοι ηγέτες κρύβουν σε «ηρεμία» και στέλνουν τους εργάτες «ήσυχα» στο σπίτι τους.

Ο Αλλέντε και οι άλλοι ηγέτες κρύβουν σε «ηρεμία» και στέλνουν τους εργάτες «ήσυχα» στο σπίτι τους.

τα προβλήματα της μεσαίας τάξης (και του λαού γενικότερα) που θα γινόταν δυνατό μόνο με την κοινωνικοποίηση όλων των βασικών οικονομικών επιχειρήσεων κάτω από κεντρικό εργατικό έλεγχο.

Τέλος τα αστικά κόμματα της συμμαχίας, παράλυσαν κάθε πρωτοβουλία, κάθε μέτρο της κυβέρνησης που θα μπορούσε να κινητοποιήσει τις μάζες σε σοσιαλιστικές επαναστατικές προοπτικές. Η συμμαχία μ' αυτά τα κόμματα έχτισε αεσιεπιδόματα χάσματα μεταξύ των επιδιώξεων των μαζών και των επιδιώξεων της κυβέρνησης.

Το ισοζύγιο δυνάμεων;
«Ισοζύγιο δυνάμεων» μια τολμηρή, ανεξάρτητη κίνηση των εργατικών κομμάτων που συμμετείχαν στην κυβέρνηση για ολοκληρωτική κατάληψη της εξουσίας;

Αυτή είναι μια επικαιροποίηση της αλήθειας και η αρνητική απάντηση αποτελεί την ασπία κάθε ρεφορμιστή «κομμουνιστή» ηγέτη (βλέπε ηγεσία ΑΚΕΛ) πίσω από την οποία κρύβεται για να αναβάλλει επ' αόριστο την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης για το σοσιαλισμό.

Στη ρίζα της βρίσκεται η έλλειψη εμπιστοσύνης στις επαναστατικές δυνατότητες της εργατικής τάξης.

Κι όμως η εργατική τάξη της Χίλης ήταν δυνατή σε αριθμούς και αγωνιστικότητα. Αποτελούσε το 75% της Χιλιανής κοινωνίας. Απόδειξη την αγωνιστικότητα της στις μεγαλειώδεις απεργίες κατά την διακυβέρνηση Αλεσσάντρι και προηγουμένως. Κινητοποιήθηκε επανειλημμένα σ' απάντηση της αστικής αντεπιδόσεως (απεργίες φορτηγατζήδων κλπ) και ματαίωσε το πραξικόπημα της 29ης του Ιουνίου. Στις 4 του Σεπτεμβρίου 800.000 εργάτες.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Η υποχώρηση της «Λαϊκής Ενότητας» να μην αγγίξει το στρατό να μην επιτρέψει λαϊκή πολιτοφυλακή αποτελούσε στην ουσία άρνηση της να οπλίσει την εργατική τάξη για να συντρίψει εκείνους τους μηχανισμούς που δημιουργήσαν οι αστοί για να διατηρούν τους εργάτες στη φτώχεια, την αμάθεια και την καταπίεση.

Σ' όλη τη διάρκεια της κυβέρνησης της «Λαϊκής Ενότητας» οι ηγέτες του Σοσιαλιστικού Κόμματος (στη Χίλη, την Κύπρο και αλλού) στους εχθρούς μας είναι σαν να λέμε: Η επανάσταση θα γινόταν χωρίς να σπάσει μύτη αν δεν υπήρχε η άρχουσα τάξη! Αν οι καπιταλιστές δεν ήταν αποφασισμένοι δια πυρός και σιδήρου να διατηρήσουν την εξουσία τους. Μα τότε η επανάσταση δεν θα ήταν απλώς εύκολη. Δεν θα ήταν και αναγκαία!!

Η ουτοπία του ειρηνικού περασματος στο σοσιαλισμό

Κι εδώ έγκειται η ουτοπία των «ρεαλιστών» που πιστεύουν πως μπορεί ειρηνικά να ολοκληρωθεί το πέρασμα στο σοσιαλισμό. Μια ουτοπία που ξεκινά από τις πιο βασικές αρχές του Μαρξισμού-Λενινισμού.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

Ο Αλλέντε, σ' όνομα του οποίου πίνουν νερό οι δήθεν θεματοφύλακες της Οχτωβριανής επανάστασης, εξήγησε ξανά και ξανά πως το κράτος στην ουσία αποτελείται από «ενοπλά σώματα στρατού» που βασικά τους σκοπούς είναι η διαφύλαξη της ατομικής ιδιοκτησίας.

8 χρόνια μετά την επιβολή μιας από τις πιο καταπιεστικές διχτατορίες του 20ου αιώνα μετά το σφάξιμο, τη φυλάκιση, την εξορίαση δεκάδων χιλιάδων εργατών, το στρατιωτικό καθεστώς της Χίλης παραμένει στην ουσία ένα καθεστώς κρίσης και αστάθειας. Οι εργάτες επαναστατούν ενάντια στο καθεστώς που αμφισβητείται μετά την καταπίεση και «δημοκρατικής» επίφασης φοβούμενο τη τεράστια δύναμη της εργατικής τάξης. Γιατί παρα την επιφανειακή παντοκρατορία του δεν μπόρεσε να λύσει κανένα πρόβλημα ιδιαίτερα τώρα που ο παγκόσμιος καπιταλισμός περνά τη χειρότερη κρίση της ιστορίας του.

Στις χώρες της μητροπόλεως του Ιμπεριαλισμού με καλύτερο παράδειγμα τη Γαλλία, άρχισαν να ανέρχονται κυβερνήσεις με ακόμα πιο εννοϊκά (σε σύγκριση με τη Χίλη του 70) ισοζύγια δυνάμεων για την εργατική τάξη τόσο από άποψη αριθμητικής δύναμης όσο και κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας.

Αυτο το δρόμο παίρνει και η Ελλάδα για να την ακολουθήσουν η Ιταλία, η Ισπανία, η Βρετανία. Ακουσιζεί όμως μια συνειδητή τολμηρή Μαρξιστική ηγεσία κι ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα βασισμένο στις επιδιώξεις των μαζών και τελειοποιούμενο μέσα από τις εμπειρίες της εργατικής τάξης, εμπειρίες νίκης - Ρωσική επανάσταση ή όπως στην περίπτωση της Χίλης - ήττας και λαθών. Κι η απουσία αυτής της ηγεσίας είναι που παρατείνει τη ζωή του ξεπερασμένου και καπιταλιστικού συστήματος.

Μέσα από τις συγκρούσεις που αναμένουν την δεκαετία που μπήκαμε οι δυνάμεις αυτές θα αναπτυχθούν και θα ανδρωθούν. Και η θυσία των δεκάδων χιλιάδων Χιλιανών συντρόφων δεν θα πάει χαμένη αν αυτή η ηγεσία, ατσάλωμένη μέσα από τα μαθήματα της Χιλιανής εμπειρίας, οδηγήσει την εργατική τάξη στη νίκη.

Δέλτα Μ.

ΔΙΕΘΝΗ

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Η εξέγερση του μαύρου προλεταριάτου έχει σημάνει την αρχή του τέλους της λευκής αστικής εξουσίας και ταυτόχρονα έχει ανοίξει το δρόμο προς την επανάσταση.

Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που κήρυξε πρόσφατα η Κυβέρνηση Μπόθα σε 36 αστικές περιοχές δεν είναι τίποτε άλλο από το αποτέλεσμα του πανικού της μπροστα στη ραγδαία ανάπτυξη και την τεράστια δύναμη που αποχτούν όλο και περισσότεροι οι οργανώσεις των μαύρων εργατών.

Μερικά από τα μέτρα που προβλέπει η κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι:

- Η δυνατότητα σύλληψης χωρίς ένταλμα και κράτηση μέχρι 2 βδομάδες.

- Απαγορεύεται στα μέσα ενημέρωσης να δημοσιεύουν τα ονόματα των συλληφθέντων χωρίς την άδεια των αρχών.

- Κανείς — ούτε ακόμα οι δικηγόροι — δεν μπορούν να έρχονται σε επαφή με τους συλληφθέντες χωρίς σχετική άδεια των αρχών.

- Τα δικαστήρια δεν μπορούν να αναμειχθούν σε ενέργειες των δυνάμεων ασφαλείας που έγιναν σύμφωνα με τις διατάξεις για την κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

- Οι δυνάμεις ασφαλείας μπορούν να διατάξουν οποιοδήποτε κάτοικο να μετακινηθεί σε άλλη περιοχή και αν αρνηθεί να τον αναγκάσουν με τη βία.

- Οι δημοσιογράφοι αποκλείστηκαν από περιοχές όπου βρίσκονται σε εξέλιξη εκκαθαρίσεις από τις δυνάμεις ασφαλείας.

Η πολιτική και στρατιωτική βία που επέβαλε το ρατσιστικό καθεστώς τον τελευταίο χρόνο για να περιορίσει την εξέγερση και να διατηρήσει το σύστημα φυλετικού διαχωρισμού (Απαρτχάιντ), και κατ'επέκταση να προστατέψει τα κεφάλαια της αστικής τάξης, είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο 500 ατόμων. Μεταξύ αυτών μαθητόπαιδα τα οποία έχουν πυροβοληθεί εν ψυχρώ. 1400 άτομα κρατούνται χωρίς δική, κι όμως η Κυβέρνηση Μπόθα παραχωρεί νέα δικαιώματα και πιο ισχυρές εξουσίες στις στρατιωτικές δυνάμεις για να «αποφύγει τις δολοφονίες, την αναρχία και να αποτρέψει την επέκταση της βίας!!»

Το σύστημα φυλετικού διαχωρισμού δεν είναι απλώς η κυριαρχία των Λευκών πάνω στους Μαύρους. Είναι μια πολιτική προσαρμοσμένη στα συμφέροντα του Κεφαλαίου. Είναι ένα σύστημα ραμμένο στα μέτρα του Ιμπεριαλισμού. Είναι ένα σύστημα που αρνείται να δώσει πολιτικά δικαιώματα στο Μαύρο προλεταριάτο, για να το κρατεί φοβισμένο, διχασμένο και ανοργάνωτο, για να το εκμεταλλεύεται άγρια.

Κρίση του Καπιταλισμού

Η εξέγερση του Μαύρου προλεταριάτου είναι αποτέλεσμα των αδιεξόδων και της οικονομικής κρίσης στην οποία βρίσκεται σήμερα το ρατσιστικό καθεστώς.

Ο μισθος των μαύρων εργατών δεν ξεπερνά τις £80 μηνιαίως για δουλειά πέρα των 60 ωρών την βδομάδα ενώ οι μισθοί των λευκών εργατών είναι εξαπλάσιοι. Πάνω από 2 εκατ. μαύροι είναι άνεργοι ενώ προσλαμβάνονται όλο και λιγότεροι μαύροι εργάτες. Ο πληθωρισμός μέχρι το τέλος του χρόνου προβλέπεται να ξεπεράσει το 20%.

Η κρίση όμως του Καπιταλισμού δεν περιορίζεται στα κτυπήματα του Μαύρου προλεταριάτου αλλά άρχισε να κτυπά και τους Λευκούς εργάτες. 600.000 εργαζόμενοι στο Δημόσιο τομέα έχουν ειδοποιηθεί ότι θα τους αποκοπεί το ένα τρίτο από το 13ο μισθο ενώ στον ιδιωτικό τομέα εξαναγκάζονται να δουλεύουν υπερωρίες χωρίς επιπρόσθετη αμοιβή. Οι ετήσιες προσαυξήσεις έχουν περιοριστεί σε λιγότερο από την αύξηση του τιμαριθμού.

Ενώ οι μαύροι εργάτες έχουν συνηθίσει σ' αυτές τις επιθέσεις, για τους λευκούς είναι μια έκπληξη. Αυτό αποδεικνύει ότι ο καπιταλισμός όταν βρίσκεται σε κρίση δεν ξεχωρίζει στην ουσία Λευκούς και Μαύρους εργάτες. Μπροστά στην υπερπόσπιση των συμφερόντων του, κτυπά ολόκληρη την Εργατική Τάξη, είτε αυτή αποτελείται από μαύρους, είτε από λευκούς, ξεσκεπάζοντας έτσι τον εαυτό του και το ρόλο των φυλετικών διακρίσεων — που δεν είναι άλλος από το να εξυπηρετεί τα αστικά συμφέροντα.

Ο τρόμος των αστών μεγαλώνει μέρα με την μέρα βλέποντας τους ξένους επενδυτές να αποσύρουν τα κεφάλαια τους φοβούμενοι κλιμάκωση της εξέγερσης των μαύρων. Ήδη το νόμισμα της χώρας έχει σημειώσει μεγάλη πτώση.

Η Δύναμη της Εργατικής Τάξης

Η νέα σκληρή επίθεση των ρατσιστών (κατάσταση έκτακτης ανάγκης) αντανακλά το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται σήμερα το καθεστώς και το φόβο των

καπιταλιστών μπροστα στην τεράστια δύναμη των Μαύρων εργατών και της νεολαίας. Εκφράζει ακόμα την αποτυχία της πρόσφατης απόπειρας τους να διαιρέσουν και αποπροσανατολίσουν το μαύρο προλεταριάτο με ψευτομεταρρυθμίσεις και υποσχέσεις.

Η ταχτική της βάνουσης βίας που ακολούθησε το ρατσιστικό καθεστώς τον τελευταίο χρόνο, αντι να τρομοκρατήσει την Εργατική Τάξη — όπως θα ήθελαν — την ανάγκασε να οργανωθεί. Γι' αυτό και οι σημερινές επιθέσεις των αστών θα έχουν εντελώς διαφορετικά αποτελέσματα από εκείνα της δεκαετίας του '60. Την εποχή εκείνη, η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας με προοπτικές και πρόγραμμα οδήγησαν το κίνημα στην εξάρτηση από μικροαστούς ηγέτες και τελικά στην ήττα. Σήμερα η αστική επίθεση θα προσκρούσει πάνω σε μια πολύ καλά οργανωμένη Εργατική Τάξη. Υπάρχει ακόμα μια σημαντική διαφορά εκείνης της περιόδου με τη σημερινή. Τότε το σύστημα στηριζόταν στην οικονομική βάση που τούδωσε η μεταπολεμική άνθιση — σήμερα όμως τα αποθέματα του έχουν καταβροχθιστεί από την οικονομική κρίση και το οικοδόμημα τρίζει.

Παρα την αδυναμία της επαναστατικής ηγεσίας, υπάρχει μια τεράστια ανάπτυξη των οργανώσεων της νεολαίας, ενώ η Εργατική Τάξη έχει κτίσει δύναμη ανεξάρτητα συνδικάτα που υπόκεινται σε μεγάλο βαθμό στο δημοκρατικό έλεγχο των εργατών. Για πρώτη φορά στην ιστορία του κινήματος των Μαύρων υπάρχει τόσο υψηλή πολιτική συνείδηση, οργάνωση και συνοχή. Οι μάζες έχουν συνειδητοποιήσει ότι μόνο με μια επαναστατική πορεία θα μπορέσουν να ελευθερωθούν από το ρατσιστικό καθεστώς, την καταπίεση και την μιζέρια που τους έχει ρίξει το καπιταλιστικό σύστημα. Για πρώτη φορά οι συντεχνίες έχουν αναλάβει πολιτική δράση και έχουν συνδέσει τα οικονο-

μικά τους αιτήματα με πολιτικές απαιτήσεις και δικαιώματα. Για πρώτη φορά έχουν αμφισβητήσει το καπιταλιστικό σύστημα και μαζί με το επίδομα ανεργίας, και κατώτατο όριο μισθού απαιτούν κρατικοποίηση των τραπεζών, των ορυχείων, των εργοστασίων και των μεγάλων φάρμων.

Το ψηλό πνεύμα αγωνιστικότητας και ενότητας των εργατών, φαίνεται και από τις επιτυχίες που είχε το εργατικό κίνημα που είχε τον περασμένο χρόνο και φέτος. Το Σεπτέμβριο του '84 ξέσπασε απεργία στα χρυσορυχεία που τερματίστηκε μόνο μετά από χορήγηση αύξησης 16%. Το Νιόβρη του ίδιου χρόνου ξέσπασε στην περιοχή Τρανσβαλ 48ωρη γενική απεργία με συμμετοχή πάνω από 80% των εργατών των βασικών βιομηχανιών και χαρακτηρίστηκε σαν η μεγαλύτερη απεργία που έγινε τα τελευταία 10 χρόνια. Στις αρχές του '85 οι αστοί αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν ψηλότερα ημερομίσθια από ότι ήθελαν. Μετά από 20 μηνών μπούκοτ των λεοφορείων οι μαύροι εργάτες κατόφεραν να σταματήσουν την αύξηση των εισιτηρίων στα μεταφορικά μέσα. Οι εργάτες καταλαμβάνουν εργοστάσια και συνεχίζουν την παραγωγή χωρίς την ανάγκη των αφεντικών ενώ ο μαύρος πληθυσμός μπούκοτάρει τα καταστήματα των λευκών. Οι φοιτητές και οι μαθητές γύρω από το Τζιοχάνεσμπουργκ και την περιοχή Ντέρπαν μπούκοτάρουν τα μαθήματα.

Σήμερα οι αστοί κεφαλαιοκράτες δεν μπορούν με κανένα τρόπο να ελέγξουν την Εργατική Τάξη και την νεολαία. Δεν είναι τυχαίο γεγονός ότι οι εξεγέρσεις συμβαίνουν στις βιομηχανικές περιοχές, ούτε ότι οι περιοχές όπου κηρύχθηκε κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι όλες αστικές. Είναι ακριβώς εκεί όπου βρίσκεται το προλεταριάτο οργανωμένο, συνειδητοποιημένο, έτοιμο για κάθε μάχη.

Η επανάσταση των σκλάβων

Ενότητα Μαύρων — Λευκών Εργατών και Διεθνής Υποστήριξη

Πολύ συνειδητά το μαύρο προλεταριάτο έχει βάσει σαν στόχο να κερδίσει την συμπράταση των λευκών εργατών. Αυτός είναι και ο μόνος τρόπος για να αφαιρέσει την κοινωνική βάση του καθεστώτος. Σήμερα η πλειοψηφία του μαύρου και λευκού προλεταριάτου γνωρίζει πολύ καλά πως όταν οι αστοί πετύχουν να κτυπήσουν ένα μέρος της Εργατικής Τάξης αμέσως μετά θα στραφούν προς το υπόλοιπο μέρος. Μαύροι και Λευκοί εργάτες, μαζί ενωμένοι, θα μπορέσουν να παλαίσουν πιο αποτελεσματικά για την ανατροπή του ρατσιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του με μια κυβερνήση βασισμένη στις οργανώσεις των εργατών.

Παρ' όλα αυτά, για να νικήσει η Εργατική Τάξη της Ν. Αφρικής χρειάζεται και την έμπρακτη υποστήριξη του παγκόσμιου προλεταριάτου που έχει ήδη αρχίσει να εκδηλώνεται υπο μορφή απεργιών και διαδηλώσεων. Οι εργάτες στο Σαν Φρανκίσκο και την Αυστρία έχουν απεργήσει για υποστήριξη του αγώνα που διεξάγει το προλεταριάτο της Ν. Αφρικής. Οι εργάτες των αποθηκών

τάξης, τη διάθεση της για αγώνα, υπάρχουν προβλήματα σε επίπεδο ηγεσιών. Οι ηγεσίες της εργατικής τάξης βρίσκονται συχνά σε πολιτική και ιδεολογική μεταξή τους σύγκρουση και πολλές φορές δρουν μεμονωμένα. Πολλές φορές τα συνδικάτα σπρωγμένα από τη γενίκευση του αγώνα και από την αποφασιστικότητα των εργατών αναγκάστηκαν να παίζουν το ρόλο της πολιτικής ηγεσίας. Η ανάγκη ενός μαζικού επαναστατικού εργατικού κόμματος είναι ολαφάνερη. Ωστόσο το να χτιστεί ένα κόμμα έξω από τα συνδικάτα είναι πολύ δύσκολο. Γι' αυτό και πολύ εύστοχα τα συνδικάτα έχουν κινηθεί προς το Ενιαίο Δημοκρατικό Μέτωπο (Ε.Δ.Μ.) με το οποίο και συνεργάζονται στενά. Μέσα απ' αυτό το κίνημα οι Μαρξίστες και η Εργατική Τάξη θα πρέπει να παλαίσουν για την υλοποίηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Η Εργατική Τάξη θα πρέπει να γυρίσει την πλάτη στους φιλελεύθερους αστούς αρνούμενη κάθε συνεργασία με οποιαδήποτε τμήματα της Αστικής Τάξης. Δεν πρέπει να δείξει καμία εμπιστοσύνη στην αστική τάξη στον αγώνα της για ανατροπή του ρατσιστικού καθεστώτος.

«Dunpés» στο Δουβλίνο βρίσκονται εδώ και 13 μήνες σε απεργία αρνούμενοι να χειριστούν προϊόντα που φθάνουν από την Ν. Αφρική. Έξω από την Πρεσβεία της Ν. Αφρικής στο Λονδίνο ξέσπασαν διαδηλώσεις στις οποίες η αστυνομία χρησιμοποίησε δακρυγόνα και συνέλαβε 18 διαδηλωτές. Στις Η.Π.Α. έχει δημιουργηθεί κίνημα για την «ελεύθερη Ν. Αφρική».

Η Εργατική Τάξη της Ν. Αφρικής θα πρέπει να εντείνει τις προσπάθειες της προς αυτή την κατεύθυνση και να δημιουργήσει απευθείας διασυνδέσεις με τα συνδικάτα των γειτονικών χωρών και του παγκόσμιου προλεταριάτου γενικότερα για μια πιο στενή συνεργασία.

Επαναστατική Πορεία

Παρ' όλη την συνειδητοποίηση της εργατικής

Παράλληλα, θα πρέπει να συνδέσει τα δημοκρατικά, οικονομικά και κοινωνικά αιτήματα, όπως και τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα με την αναγκαιότητα της ανατροπής του καπιταλισμού. Μόνο έτσι θα εξασφαλιστεί η πολιτική ανεξαρτησία της Εργατικής Τάξης και θα συνδεθεί το εργατικό κίνημα με το λαϊκό και τη νεολαία ενάντια στους αστούς κεφαλαιοκράτες, ανοίγοντας το δρόμο προς την επανάσταση.

Μόνο μια επαναστατική κίνηση των μαζών βασισμένη στην Εργατική Τάξη, που θα τραβήξει μαζί της την αγροτιά και τον υπόλοιπο πληθυσμό θα δώσει τέρμα στην πολιτική του απαρτχάιντ και στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

M.B.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Ούτε μια δραχμη στον καπιταλιστη

Οι 4,500 εργάτες των Ναυπηγείων Σκαρμαγκα και μαζί τους ολόκληρο το εργατικό κίνημα γιορτάζουν μια μεγάλη και ιδιαίτερα σημαντική νίκη.

Μια νίκη που η σημασία της, δεν βρίσκεται στο γεγονός ότι δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για την εξασφάλιση της δουλειας τους μετά την εξαγορά του Ναυπηγείου από την ΕΤΒΑ. Ούτε φυσικά για τον τρόπο που «λύθηκε» το ζήτημα, με την άμεση δηλαδή καταβολή στο Νίαρχο 13 εκατ. δολλαρίων και την ανάληψη τω χρεών του που φτάνουν περίπου τα 80 δισεκατομμύρια δραχμές.

Γιορτάζουν οι εργάτες γιατί ξέρουν ότι χωρίς τον αγώνα τους το Ναυπηγείο θα ήταν σήμερα κλειστό και θα γινόταν θυσία στο βωμό της καπιταλιστικής κρίσης, και οι ίδιοι οι εργάτες θα σκουριάζαν έξω από την παραγωγή μαζί με τους γερανούς και τις δεξαμενες του Ναυπηγείου, όπως σκουριάζουν σήμερα 350 χιλιάδες συνάδελφοι τους.

Η εξέλιξη του πεντάμηνου αγώνα των εργατών του Ναυπηγείου ήταν μια καθημερινή αποκάλυψη του πως αναπτύσσεται η συνείδηση της εργατικής τάξης και πω οδηγείται σε επαναστατικά συμπεράσματα μέσα από τη φωτιά των γεγονότων.

Όταν ο Νίαρχος τον Απρίλη του 85 έκλεισε το εργοστάσιο πετώντας στους δρόμους 4,500 οικογένειες — σε μια περίοδο παρχμονης εκλογών — οι εργάτες έδωσαν εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση για να προχωρήσει στη λύση του προβλήματος. Όμως κατ'άλβαν χμέσως πως χωρίς τη δική τους συμμετοχή η λύση δεν θα ερχόταν εύκολα.

Έτσι προχώρησαν στην περιφρούρηση των εγκαταστάσεων, καταλαμβάνοντας ουσιαστικά το εργοστάσιο, εμποδίζοντας έτσι τον Νίαρχο να ξηλαστρέψει τα μηχανήματα και τις εγκαταστάσεις, διατηρώντας ουσιαστικά το Ναυπηγείο σε δυνατότητα άμεσης λειτουργίας. Από την άλλη, επειδή καταλαβαίνουν ότι η κυβέρνηση δεν ήταν διατεθειμένη να προχωρήσει αποφασιστικά στο πάρσιμο του ναυπηγείου, το σωματείο των εργαζομένων αποκάλυψε τα σκάνδαλα και τις κομπίνες του Νίαρχου αποδειχνοντας ότι όχι μόνο δεν του χρωστάμε αλλά χρωτεί κιόλας δισεκατομμύρια, δείχνοντας στην κυβέρνηση το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει, δηλαδή, την ΑΜΕΣΗ κοινωνικοποίηση χωρίς δρχμη αποζημίωση.

Παρόλα αυτά η κυβέρνηση προχώρησε σε ατέλειωτες διαπραγματεύσεις συζητώντας

απαράδεκτους όρους του Νίαρχου, υποχωρώντας στις πιέσεις της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας», χω-

κόμη περισσότερο, να απαιτά ολό και πιο πολλά φτάνοντας στο σημείο να σταματήσουν οι διαπραγματεύσεις, παρ'ότι από τον γέγονος ότι από τα μέσα του Ιούλη είχε αναγγελθεί η συμφωνία εξαγοράς και το σχετικό προσύμφωνο έπρεπε να υπογραφεί την 1η Αυγούστου.

την ανακοίνωση του σωματείου τους «Η ΤΡΙΑΙ-ΝΑ» που δείχνει την διάθεση αλλά και την ωριμότητα των εργατών.

«... οι εργαζόμενοι του Σκαρμαγκα με συνεισθήση ευθύνης βροντοφωνάζουν. **ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ, το ναυπηγείο να περάσει στο Δημόσιο**

μεγάλος αριθμός εργαζομένων σαφώς εξακολουθούν να δίνουν στους εργάτες του Ναυπηγείου την ηγετική θέση στον αγώνα για το προχώρημα της αλλαγής. Γιατί τα ναυπηγεία είναι βιώσιμα και μπορούν τώρα χωρίς τον Νίαρχο να γίνουν ανταγωνιστικά και να δου-

Η μεγαλειώδης νίκη των εργατών στη ναυπηγεία του Σκαρμαγκα, με το πέρασμα του Ναυπηγείου στο Δημόσιο αποτελεί φάρο για ολόκληρο το εργ. κίνημα. Στη προηγούμενη περίοδο το εργατικό κίνημα στηρίξε το ΠΑΣΟΚ. Περιορίσε τις συνδικαλιστικές του διεκδικήσεις και στράφηκε στο πολιτικό επίπεδο στηρίζοντας το ΠΑΣΟΚ στην Εκλογή Σαρτζετάκη, δίνοντας πλειοψηφία στο ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του Ιούνη. Σήμερα όμως δεν είναι καθόλου διατεθειμένο να δεχτεί να φορτωθεί στους ώμους του το βάρος της καπιταλιστικής κρίσης. Έχει την δύναμη και θα προχωρήσει. Το παράδειγμα των εργατών του Σκαρμαγκα ακολούθησαν οι οικοδόμοι όπου πραγματοποίησαν κάτι το εκπληκτικό. Κατάφεραν οι οικοδόμοι να ΕΠΙΒΑΛΟΥΝ το 7ωρο-35ωρο παρα την εχθρική στάση της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Έτσι στο Λεκανοπέδιο της Αττικής το 93% των οικοδόμων επέβαλαν το 7ωρο-35ωρο - μέτρο ενάντια στη ανεργία, που στους οικοδόμους είναι γύρω στο 60% - και ακόμα το 91% παίρνουν πλήρεις απολαβές. Καθημερινά το παράδειγμα της Αττικής ακολουθούν και άλλες πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, τα Γιάννενα, το Αργίριο, η Πάτρα κ.α.

Το Κυπριακό εργατικό κίνημα έχει πολλά να κερδίσει από τις πλούσιες εμπειρίες του Ελληνικού κινήματος όπως εξελίσσονται τα τελευταία λίγα χρόνια. Το τι συμβαίνει σήμερα στη Ελλάδα είναι η μουσική του μέλλοντος του Κυπριακού κινήματος. Μπορούμε να σ' αφτές τις πρωτοφανείς απεργιακές αγωνιστικές κινητοποιήσεις ιστορικής σημασίας ενδεικτικές της ταξικής συγκρούσεως που υπάρχει σήμερα στη Ελλάδα ο τύπος και το ΡΙΚ τηρούν σιγήν ιχθύος. Σαν απάντηση σαφή τη συνωμοσία σιωπής που κρύβει το φόβο της δεξιάς και των ηγετών της αριστεράς μήπως και «κολλήσουν» οι Κύπριοι εργάτες το σύνδρομο του Ελληνικού εργατικού κινήματος δημοσιεύουμε άρθρο ανταποκριτή μας για την μεγαλειώδη νίκη των απεργών του Σκαρμαγκα.

ρις να προχωρήσει σε διαχειριστικό έλεγχο που θα έβγαζε στην επιφάνεια αφτο που είχαν ήδη καταγγείλει οι εργαζόμενοι, ότι ο Νίαρχος ΧΡΩΣΤΕΙ δεν του χρωστάμε, ότι το ναυπηγείο δεν του ΑΝΗΚΕΙ. Στες προτάσεις των Εργατών απαντούσε ότι δεν μπορεί να προχωρήσει στην κοινωνικοποίηση γιατί δεν επιτρέπεται από το Σύνταγμα!! Άρθρο 197 για την προστασία του ξένου κεφαλαίου. (Αν όμως ο Καραμανλής για λόγους «εθνικού συμφέροντος» όπως είχε πει προχώρησε στην κρατικοποίηση του συγκροτήματος Ανδρέαδη, τότε γιατί δεν θα μπορούσε πολύ πιο έφκολα να κάνει το ίδιο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ;)

Έτσι με τη μέθοδο αφτη ήταν επόμενο ο Νίαρχος να αποβρασυνθεί α-

Η κατάσταση αφτη έφερε μια νέα ποιότητα στον αγώνα και στα αιτήματα των εργατών που πέντε μήνες ΑΝΕΡΓΟΙ ζούσαν από τα ψίχουλα του ανεργιακού επιδόματος (ΟΑΕΔ).

Αγνοώντας του εργαζόμενους και τις προτάσεις τους η κυβέρνηση έδωσε στους εργαζόμενους να κατανοήσουν καλύτερα ποιος είναι ο εχθρός και πως πρέπει να αντιμετωπιστεί αφτη η κατάσταση, προχώρησαν σε κλιμάκωση του αγώνα. **Πραγματοποίησαν μια μεγάλη συγκέντρωση, πορείες με κεντρικό σύνθημα αφτο που αύριο θα φωνάζει ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗ.**

Χαρακτηριστικό είναι το απόσπασμα απο

χωρίς να πάρει δραχμη ο Νίαρχος, τον τρόπο ας τον βρει η Κυβέρνηση. Εμάς λίγο μας ενδιαφέρει αν λέγεται επίταξη ή οτιδήποτε άλλο».

Ήταν ακριβώς αφτη η κινητοποίηση και η προγραμματισμένη καθιστική συγκέντρωση στο Σύνταγμα μέχρι να δοθεί λύση που επέσπευσε την διαδικασία και το Ναυπηγείο πέρασε στο Δημόσιο, δυστυχώς με τεράστιες παρχωρήσεις στον Νίαρχο (σαφτόν που 28 ολόκληρα χρόνια πλούτιζε απο τον ιδρώτα και το αίμα χιλιάδων εργατών).

Ο αγώνας των εργατών έφερε έστω και με αφτο τον τρόπο κάτω απο τον έλεγχο του κράτους την μεγαλύτερη Βιομηχανική μονάδα της χώρας.

Η στρατηγική σημασία της επιχείρησης και ο

λέψουν προς όφελος των εργατών και της οικονομίας, αλλά μέσα στα πλαίσια ενός ΕΘΝΙΚΟΥ ΦΟΡΕΑ Ναυπηγοεπισκευών. Γιατί όσο παρχωμένουμε μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού δεν πρόκειται να υπάρξει λύση. Ακόμη και η κοινωνικοποίηση μεμονωμένων επιχειρήσεων δεν μπορεί να βγάλει την οικονομία απο την κρίση και το αδιέξοδο.

Όμως η σωστή λειτουργία του ναυπηγείου, η βιωσιμότητά του, η άφξηση της παραγωγικότητάς και ο αποφασιστικός ρόλος που μπορεί να παίξει στην Ελληνική οικονομία είναι ζητήματα των ιδίων των εργατών. Όπως αποδείχτηκε οι εργάτες ξέρουν καλά όχι μόνο να δουλεύουν στα «σκαρια» αλλά

και να λειτουργήσουν συνολικά το ναυπηγείο. Να το ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΟΥΝ.

Την ίδια στιγμή η πείρα έχει δείξει ότι όπου δεν έγινε αφτο - και δεν έγινε πουθενά - και οι επιχειρήσεις διοικούνται απο διορισμένους «τεχνοκράτες» και η συμμετοχή των εργαζομένων στην διοίκηση είναι τυπική, κανένα πρόβλημα δεν λύθηκε. Ίσα - ίσα χειροτερεύουν τα ελλείμματα και οι ζημιές μεγαλώνουν όπως για παράδειγμα η Πειραική Πατράκη που είχε μέσα στο 1984 6 δισ. ζημιές!!

Γιαφτο το ναυπηγείο πρέπει να λειτουργήσει κάτω απο άμεσο εργατικό έλεγχο και με αποφασιστική συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκηση.

Αυτο που πρέπει λοιπόν να δούμε είναι ότι ο αγώνας των εργατών του Σκαρμαγκα δεν έχει τελειώσει ακόμη. Πρέπει με θάρρος και ετοιμότητα, με τη χρα της σημερινής νίκης και την ανησυχία για το μέλλον να παλαίσουν για την άμεση λειτουργία του ναυπηγείου, για την εξασφάλιση του δικαιώματος στη δουλειά ΟΛΩΝ των εργατών, και πάνω απολα για να περάσει το ναυπηγείο κάτω απο τον απόλυτο έλεγχο μας.

Ο αγώνας των εργατών του Σκαρμαγκα, για πέντε μήνες ήταν ο φάρος που πάνω του στρέφονταν τα μάτια ολόκληρου του εργατικού κινήματος. Είναι σίγουρο πως στους μήνες αυτούς χιλιάδες εργάτες μάθαιναν μαζί με τους εργάτες του Σκαρμαγκα πως πρέπει για να φτάσουμε στη νίκη να έχουμε εμπιστοσύνη και αποφασιστικότητα, θάρρος και αυτοπάρηση, μαζικότητα και πίστη στες δικές μας δυνάμεις.

Στους μήνες που έρχονται, στους μήνες που πλατύτερα στρώματα εργατών θα βγουν στο δρόμο που περπάτησαν πρώτοι οι εργάτες του Σκαρμαγκα είναι σίγουρο πως η εδραίωση της νίκης και η πάλη για να περάσει στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΤΑ ΧΕΡΙΑ θα δείχνει και πάλι το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει το εργατικό κίνημα.

Αφτο που μας κάνει αισιόδοξους για τις αυριανές μεγαλύτερες νίκες, αφτο που μας εγγυάται ότι ξεμερώνουν καλύτερες μέρες για την τάξη μας είναι η πείρα που αποκτάθηκε και το ανέβασμα της συνείδησης του εργατικού κινήματος απο την μάχη των εργατών στα Ναυπηγεία του Σκαρμαγκα.

Δώρος Λοΐζου - Η πορεία ενός επαναστάτη

Ο συν. Δώρος Λοΐζου, κ.ο.γ. της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και μέλος του πολιτικού γραφείου του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, δολοφονήθηκε απ' την ΕΟΚΑ Β στις 30 Αυγούστου του 74. Ποιητής μα πάλι απ' όλα επαναστάτης αφιέρωσε τη ζωή του κυριολεκτικά στο σοσιαλισμό.

Ο Δ. Λοΐζου δεν γεννήθηκε μαρξιστής, δεν ήταν αγωνιστής του σοσιαλισμού απ' την αρχή. Η πορεία των ανθρώπων στην κοινωνία δεν καθορίζεται απ' το «πεπρωμένο» ή την κληρονομικότητα. Κανένας δε μένει στάσιμος. Οι συνθήκες είναι που καθορίζουν τον άνθρωπο. Αν θέλουμε πραγματικά να καταλάβουμε ποιος ήταν αφτός ο ποιητής που ξεχειλίζει ανθρωπια, αφτός ο άνθρωπος που καθώς ζούσε έταξε τον εαυτό του στο σοσιαλισμό θα πρέπει να τον ακολουθήσουμε σ' όλη του την εξέλιξη μέχρι που διακόπηκε η ζωή του τον Αύγουστο του 74. Ο Δ. Λοΐζου ήταν ένας απ' αφτούς που έβαλαν τη βάση για το μαρξιστικό προσανατολισμό που αναπτύχθηκε στην ΕΔΕΚ ύστερα απ' τη δολοφονία του. Όμως θάταν ψέμα να ισχυριστούμε ότι ο Δ. Λοΐζου ήταν ένας ολοκληρωμένος μαρξιστής.

Τ' όνομα του Δώρου Λοΐζου είναι δεμένο με τη «Σοσιαλιστική Έκφραση». Ήταν μέσα στην πρώτη-της συνταχτική Επιτροπή. Τότε (1973) που η «Έκφραση» έβγαίνει ένθετη μέσα στα «ΝΕΑ» κάθε Παρασκευή μαβρόασπρη και τετρασέλιδη. Ο θάνατος του Δ. Λοΐζου δεν σταμάτησε την προσπάθεια. Οι υπόλοιποι συντρόφοι συνέχισαν την πορεία προς το μαρξισμό μαζί με τη «Σοσιαλιστική Έκφραση». Οι σύντροφοι του Δώρου Λοΐζου αποτέλεσαν και τη ραχοκοκκαλιά της Αριστερης Πτέρυγας του Σ.Κ. ΕΔΕΚ ύστερα από τις αποβολές των μαρξιστών. Τ' όνομα του Δώρου Λοΐζου είναι ταφτόσημο με την ανάπτυξη της μαρξιστικής ιδεολογίας στην Κύπρο και την ανάπτυξη της μαρξιστικής τάσης στην ΕΔΕΚ.

Ο Δ. Λοΐζου γεννήθηκε το Φλεβάρη του 44 στη Λευκωσία. Από το 56 ως το 62 είναι μαθητής στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Ήταν η περίοδος του αντιαποικιακού αγώνα. Οι μαθητές του Π. Γυμνασίου έπαιρναν μέρος σε διαδηλώσεις και συγκρούσεις με το βρετανικό αποικιακό στρατό. Ο Δώρος συμμετείχε στον αντιαποικιακό αγώνα. Αρχίζει να ασχολείται με την ποίηση τη μουσική το θέατρο. Το 1963 γράφεται στη σχολή θεάτρου της Λευκωσίας του Θάνου Σακέττα και του Κωστή Μιχαηλίδη.

Στις ενδοκοινοτικές συγκρούσεις του 63 παρτά το θέατρο και πηγαίνει εθελοντής. Αργότερα υπηρετά τη θητεία του. Στη διάρκεια αυτής, δίνει εξετάσεις στη Σχολή τουριστικών επαγγελματιών στη Ρόδο και τις περνά. Το 66 βρίσκεται στη Ρόδο. Το 68 και λίγες μέρες πριν από τις τελικές εξετάσεις, διώχνεται απ' τη χούντα για συνδικαλιστική και αντichουντική δράση.

Τον ίδιο χρόνο πηγαίνει στην Αμερική για να τελειώσει τις σπουδές του στα ξενοδοχειακά. Αντι γι' αφτα σπουδάζει φιλολογία. Στη διάρκεια των σπουδών του ασχολείται αρκετά σοβαρά με την ποίηση.

Η ποίηση του συν. Δ. Λοΐζου μας δίνει ανάγλυφη την εξελικτική του πορεία. Είναι ο καθρέφτης της ζωής του. Έχοντας βθεαία αγάπη για τον άνθρωπο ο Δώρος, επαναστατεί στη σκέψη της ανθρωπίνης εξαθλίωσης μέσα στον καπιταλισμό, όμως έτσι χωρίς προοπτικές κυριαρχείται από απαισιοδοξία κι απογοήτευση. Αγώνια και ψάχνει για λύσεις. Ψάχνει να βρει την ουσία. Όμως ο Δώρος δε μένει εδώ. Δε γίνεται ένας απλός ποιητής της παρακμής. Η συνειδητοποίηση του διαμορφώνεται και καθώς διαμορφώνεται αρχίζει να γκρεμίζει ένα ένα τους τοίχους της απόγνωσης. Ψηλάφα τον κόσμο γύρω του. Σκίζει τα δεφτέρια με τους μεταφασικούς του προβληματισμούς. Ο αγώνας των λαών του τρίτου κόσμου τον κεντρίζει. Ο Γκε-βαρα, το Βιετνάμ, η Παλαι-

στίνη, ηλεκτρίζουν τον Δώρο. Ξεπερνά την έννοια της πατρίδας, ξεπερνά τα σύνορα. Παράλληλα με τα δικά του ποιήματα αρχίζει να μεταφράζει ποιήματα στρατευμένων ποιητών της Λατινικής Αμερικής. Όμως αφτη η επαναστατημένη αντίληψη του Δ. Λοΐζου ήταν ακόμα συγχισμένη. Αδύνατος ακόμα για να αναλύσει επιστημονικά την καταπιεστική κοινωνία, να δει την καταγωγή της και τη μέθοδο του αγώνα της συντριβής της και όντας ο ίδιος διανοούμενος, πιστεύει στη δύναμη των διανοουμένων, οι φωτισμένοι εκκλητοί που σαν διαδικασία συντριβής της καταπιεστικής κοινωνίας θεωρούσαν τη μόρφωση. Πίστευε στη νεολαία και το ρομαντισμό του αντάρτικου, πίστευε στους λαούς μ' ένα τρόπο γενικά αφηρημένο. Η ταξική ανάλυση της κοινωνίας, η σημασία των δυο κύρια μαχομένων τάξεων, της αστικής και της εργατικής, πιο ειδικά η δυναμική που κρύβει η εργατική τάξη μέσα της δεν ήταν ξεκαθαρισμένα στη σκέψη του Δώρου.

Το 1972 επιστρέφοντας στην Κύπρο πίνει δουλειά στην Αγγλική Σχολή Λευκωσίας. Παράλληλα εντάσσεται και αναπτύσσει δραστηριότητα στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ και στη Σ.Ν. ΕΔΕΝ. Αιτία για την ένταξη του στην ΕΔΕΚ που συνοδεύεται από σταδιακό αποτράβηγμα απ' την ποίηση και αντικατάσταση της απ' την πολιτική δουλειά, ήταν οι συνθήκες που επικρατούσαν στην κυπριακή κοινωνία, που χαρακτηρίζονταν από αντιιμπεριαλιστικό και αντichουντικό κλίμα και αντichουντικό αγώνα.

Η ταξική πάλη μέσα στην ανθρωπινή κοινωνία παίρνει διάφορες μορφές. Στις αρχές της Δεκαετίας του 70 η ταξική πάλη στην Κύπρο εκφραζόταν μ' ένα παραμορφωμένο χαρακτήρα που την εμφάνιζε σαν αντίθεση μακαριακών - γριβικών. Κύρια αιτία γι' αφτο ήταν η εγκατάληψη της σοσιαλιστικής προοπτικής από την Ακελική ηγεσία και ο χαρακτήρας του βοναπαρτιστικού μα-

καριακού καθεστώτος που εκφραζόταν με μια «αντιιμπεριαλιστική» φραστική κούρια και «αδέσμευτη» πολιτική. Μέσα σ' αφτο το κλίμα η ανάπτυξη του μαρξισμού στην Κύπρο ακολουθούσε μια τρομαχτικά δύσβατη πορεία. Οι νέοι επαναστάτες εξελίσσονταν με πολύ αργούς ρυθμούς. Ο χώρος όπου αναπτυσσόταν μια τέτοια διαδικασία ήταν, όπως ήταν φυσικό η ΕΔΕΚ, ένα νέο κόμμα (ιδρύθηκε το 69) με έντονα κεντριστικό χαρακτήρα που λειτουργούσε σα χωνεφτήρι ιδεών. Τα μέλη του ήταν μια ετερόκλητη μάζα με χαρακτηριστικά επαναστατικά αντιχουντικά αντιφασιστικά, ακόμα και εθνικιστικά που τα ένωνε ένας κοινός αφεκαθάριστος πόθος για κάποιο αγώνα, κάποια λεφτε-ρια κάποιο καλύτερο μέλλον κάποια ανθρωπινή κοινωνία, κάποιο θόλο κι απόμακρο σοσιαλισμό.

Η έκδοση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης δεν ήταν τυχαίο γεγονός. Πρέπει να την τοποθετήσουμε μέσα στα πλαίσια της πάλης για ιδεολογικό ξεκαθάρισμα. Ήταν η αρχή. Ήταν αποτέλεσμα της θέλησης της ηγεσίας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ να αποκτήσει η κυπριακή νεολαία τη δική της φωνή την επαναστατική παρα το γεγονός ότι οι ιδεολογικοί προσανατολισμοί τότε της ηγεσίας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ ήταν αφεκαθαρίστοι. Η εφημερίδα έδινε μια ευκαιρία για ξεκαθάρισμα ιδεών. Ο τίτλος της εφημερίδας καθορίστηκε έτσι ύστερα από συζήτηση που κράτησε ένα μήνα. Παράλληλα οι συντάκτες της «Έκφρασης» άρχισαν να μελετούν σοβαρά και σε βάθος τους κλασσικούς του μαρξισμού, Μαρξ-Έγκελς-Λένιν κτλ. Μια φράση του Λένιν επηρέασε ιδιαίτερα σημαντικά στη εξέλιξη του συν. Δώρου. «Είναι πιο ευχάριστο και πιο ωφέλιμο να δημιουργείς την πείρα της επανάστασης παρα να γράφεις γι' αφτη».

Η έκδοση της Σ. Έκφρασης ήταν μια μικρή επανάσταση μέσα στην κυπριακή κοινωνία. Σ' αρκετές περιπτώσεις η ηγεσία του κόμματος και η συντα-

ξη των ΝΕΩΝ λογόκριναν τη Σ. Έκφραση. Κι αφτο γινόταν γιατί παρόλο που ακόμα η Σ. Έκφραση απείχε από το να χαρακτηριστεί μαρξιστική εφημερίδα, (ήταν στην ουσία κεντριστική μα πολύ πιο αριστερή από την ηγεσία της ΕΔΕΚ, με χαρακτηριστικά επαναστατικά) οι αιχμές που άφηνε ενοχλούσαν την κομματική ηγεσία γιατί αποκάλυπταν τις αδυναμίες της για σωστή καθοδήγηση και αποτελεσματικότητα. Απ' το πρώτο φύλλο της «Σ. Έκφρασης» ως το εικοστό (12/7/74) φαίνεται η εξελικτική πορεία της εφημερίδας και των συντρόφων της συνταχτικής επιτροπής. Είναι φανερό η προσπάθεια που γίνεται για να περάσει η Σ. Έκφραση από τον κεντριστικό επαναστατικό χαρακτήρα που είχε στον ταξικό προσανατολισμό. Έτσι αλλάζει και η αντίληψη που υπήρχε για το σοσιαλισμό. Η ρομαντική αντίληψη της αρχής για το πόσο όμορφο πράγμα είναι ο Σοσιαλισμός περνάει στις πρώτες δειλές προσπάθειες για συγκεκριμενοποίηση επιστημονικής ανάλυσης της κοινωνίας και τη σημασία του ρόλου της εργατικής τάξης. Φυσικά τα ζητήματα που έπαιρναν ξεκαθάρισμα ήταν πάρα πολλά. Έτσι η σύγχυση ακόμα υπήρχε σε μεγάλο βαθμό. Γι' αφτο δεν μπορούμε να μιλάμε για ολοκληρωμένη στροφή στο μαρξισμό.

Οι σύντροφοι δεν ασχολούνταν μόνο με το ξεκαθάρισμα της ιδεολογίας μονάχα στο θεωρητικό επίπεδο. Αν μπόρεσαν να προχωρήσουν και να εμβαθύνουν είναι γιατί αφτη η προσπάθεια είχε και το δεύτερο σκέλος της, την πρακτική. Έτσι η πολιτική δουλειά ήταν σε καθημερινή βάση. Η πολιτική πρακτική είναι ο πιο καλός τρόπος για να αποδείξει κανείς την ορθότητα της θεωρίας. Μέσα σ' αφτα τα πλαίσια ο συν. Δ. Λοΐζου απορροφάται από την όλη διαδικασία παρατάει τη δουλειά του και γίνεται επαγγελματίας στο κόμμα (Ιούνιος του 74). Τον Ιούλιο έγινε το πραξικόπημα, ύστερα η εισβολή.

Η πολιτική της ΕΔΕΚ την προηγούμενη περίοδο, η αντίσταση της στο πραξικόπημα την μετατρέπουν σ' ένα μαζικό αριστερό κόμμα. Η κυπριακή κοινωνία μπαίνει σε μια επαναστατική πορεία. Η αριστερά γίνεται πλειοψηφία στον κυπριακό λαό.

Τα πάντα ήταν ώριμα για την κατάληψη της εξουσίας. Όμως η έλλειψη επαναστατικής ηγεσίας που θα καθοδηγούσε και θα έβαζε στη σωστή κατεύθυνση την επαναστατική διάθεση των μαζών οδήγησε στον εκφυλισμό της επαναστατικής διάθεσης. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ που ήταν αφτη που θα μπορούσε να παίξει αφτο το ρόλο αν ήταν επαναστατική, έριξε το σύνθημα της επιστροφής του Μακαρίου. Θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι μόνο και μόνο η ύπαρξη της ΕΔΕΚ αφτη την περίοδο αμφισβητούσε την εξουσία της αστικής τάξης. Τα πιο αγωνιστικά αποφασισμένα κι επαναστατικά στοιχεία

της κυπριακής κοινωνίας ήταν μάζα της ΕΔΕΚ. Όμως η απουσία επαναστατικής προοπτικής προγράμματος και προσανατολισμού διοχέτευε όλη την αγωνιστικότητα στο σύνθημα για επιστροφή του Μακαρίου.

Μέσα σ' αφτες τις συνθήκες στις 30/8/74 οι φασίστες της ΕΟΚΑ Β' στην προσπάθεια τους να εξοντώσουν το κίνημα προσπάθησαν να σκοτώσουν τον πρόεδρο της ΕΔΕΚ. Σ' αφτη την απόπειρα δολοφονήθηκε ο Δ. Λοΐζου. Η κηδεία του έγινε διαδήλωση. Όλη η Κύπρος συγκλονίστηκε. Στο μνήμα του πάνω οι σύντροφοι του ορκίζονταν να συνεχίσουν τον αγώνα χωρίς υποχώρηση ως το τέλος.

Το Σεπτέμβριο του 74 ιδρύθηκε η Μαθητική νεολαία Δώρου Λοΐζου, που μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα γίνεται η πιο μαζική οργάνωση νεολαίας. Μετατρέπεται σε ηγεσία του μαθητικού κινήματος. Τις βάσεις για την ίδρυση της νεολαίας είχε βάλει ο ίδιος ο Δώρος με πυρήνες στην αγγλική σχολή.

Ο θάνατος του Δώρου παρόλο που ήταν σοβαρό χτύπημα δε στάθηκε ικανός να διακόψει τη προσπάθεια των συντρόφων του. Η πορεία προς το μαρξισμό συνεχίστηκε. Το Νοέμβριο του 74 η «Σ. Έκφραση» ξαναβγαίνει με τη μορφή περιοδικού.

Η «Έκφραση» απ' τη στιγμή που ξαναβγαίνει δείχνει ξεκάθαρα την πορεία που θ' ακολουθήσει. Αμφισβητούσε την πολιτική του Μακαρίου. Στις ανάλυ-σες για το κυπριακό άρχισε να γίνεται αναφορά στο ρόλο που έχουν να παίξουν οι μάζες και στην εκπαίδευσή τους που θα τους επιτρέψει να διαδραματίσουν αφτο το ρόλο. Άρχισαν να εμφανίζονται αναφορές στο κέρδος και στο χτύπημα-του. Πλήθυναν οι αναφορές από τον Μαρξ τον Έγκελς και τον Λένιν, οι αναφορές στο σοσιαλισμό και την επανάσταση κάτω από επιστημονικό φακό. Άρχισε να απορρίπτεται μ' επιστημονικό τρόπο η διζωνική και ο ρόλος του κράτους άρχισε

να ξεκαθαρίζει. Αφτη η περίοδος της «Σ. Έκφρασης» έκλεισε τον Ιούλη του 75. Χαρακτηριστικό της ήταν η ταξική ανάλυση του κυπριακού. Η τρίτη περίοδος αρχίζει το 76. Σ' αφτη μπήκαν μπροστά τα συνθήματα για την ενότητα της αριστεράς, το ενιαίο μέτωπο Ε/Κ-Τ/Κ, ξεκαθάρισε ο ρόλος της αστικής τάξης, η ανάγκη για κρατικοποίηση της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο κτλ. Αφτη την περίοδο άρχισαν να εμφανίζονται πιο ολοκληρωμένα οι δυο τάσεις, η δεξιά που συσπειρώνονταν και εκφράζονταν απ' την ηγετική ομάδα στο κόμμα και τους λογής-λογής γραφειοκράτες και η μαρξιστική τάση γύρω από τη Σ. Έκφραση. Κύρια διαφωνία ήταν η ένταξη της ΕΔΕΚ στο Λαϊκό μέτωπο για τις εκλογές του 76. Ακόμη αφτη την περίοδο η δεξιά πτέρυγα άρχισε προσπάθεια για την πολιτική εξόντωση των αριστερών κι επαναστατικών στοιχείων του κόμματος.

Ο Δ. Λοΐζου ήταν ένας από τους πρώτους συντρόφους στη συνταχτική επιτροπή της Έκφρασης. Η εξελικτική πορεία που ακολουθήθηκε απ' όλους δεν ήταν τυχαία αλλά συνειδητή επιλογή που οδηγούσε στο μαρξισμό. Έτσι η πορεία που συνέχισαν οι σύντροφοι του Δώρου Λοΐζου μετά το θάνατο του οδηγούσε νομοτελειακά στον Μαρξισμό.

Τιμή στον Δώρο Λοΐζου δεν σημαίνει μονάχα στεφάνια και περισυλλογή μια φορά το χρόνο πάνω απ' το μνήμα του. Είναι το πιο λίγο. Παρα πέρα δεν σημαίνει όμορφους και ρητορικούς επικήδειους λόγους. Σημαίνει συνέχεια της δύσκολης πορείας προς το σοσιαλισμό. Σημαίνει αγώνα για να αγκαλιαστεί ο μαρξισμός από τα πιο πλατεία εργατικά στρώματα. Σημαίνει οργάνωση των εργατών, σημαίνει πάλη για την ανατροπή του καπιταλισμού και εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού. Αφτη είναι η μοναδική τιμή στο θάνατο του Δώρου Λοΐζου.

Γιώργος Ζαβρός

ΕΔΕΚ και «συστράτευση λαου και στρατου»

«Μόνο με τη συστράτευση λαου & στρατου στον αγώνα που θα συνεχιστεί μέχρι την απελευθέρωση της Κύπρου, θα τερματιστεί η μεγάλη αντικατοχική πορεία, που είναι κομμάτι του αγώνα που διεξάγουμε μια λευτερία, ειρήνη και σωτηρία της Κύπρου». (Απο ομιλία του Τ. Χ' Δημητρίου στην Κόση με αφορμή τη συνάντηση που είχαν πεζοπόροι με το Διοικητή της Εθνικής Φρουράς, δημοσιευμένη στα ΝΕΑ της 18.7.85.

Είναι άραγε αφέλεια; είναι έλλειψη εμπειριών & μνήμης; Εξυπηρετεί μήπως καμμία ιδιαίτερη σκοπιμότητα; Η προσπάθειά του να δημιουργήσουν καλδήχα συνθήματα, κάπως διαφορετικά από αυτά που θα χρησιμοποιούσαν τα αστικά κόμματα, που να ηχούν πιο ωραία και να φαίνονται πως έχουν κάποιο βαθύτερο (!) νόημα;

Για ποια κοινή ευθύνη λαου και στρατου μας λένε; Τίποτε το κοινό δεν υπάρχει μεταξύ αυτών των δύο, εκτός από το ότι παίρνουν μέρος στην ίδια μάχη, αλλά, πολέμωντας ο ένας τον άλλο από αντίπαλα στρατόπεδα.

Ποιος είναι αλήθεια ο στρατός; Ποια η αναγκαιότητα της δημιουργίας του και της συνεχιζόμενης ανανέωσης του και ανάπτυξης των μέσων που χρησιμοποιεί; Μήπως ο στρατός μαζί με την αστυνομία, δεν είναι τα όργανα των αστών; Και μήπως ο ρόλος τους δεν είναι για να προστατεύουν τα συμφέροντα και τα προνόμια της άρχουσας αστικής τάξης; Μήπως δεν είναι ο στρατός και η αστυνομία που χρησιμοποιούνται για να καταστέλλονται κινητοποιήσεις των εργαζομένων, ξεσηκωμοί και εξεγέρσεις των λαών ενάντια στην καταπίεση των αστών κεφαλαιοκρατών;

Τέτοιες θέσεις από την ηγεσία ενός σοσιαλιστικού κόμματος, αποτελούν σοβαρό πλήγμα ενάντια στην υπόθεση του σοσιαλισμού. Αν η δεξιά γραφειοκρατία της ΕΔΕΚ ξεχειλάει, ο ρόλος της είναι ο ρόλος του στρατού, η εργατική τάξη της Κύπρου δεν πρόκειται να το ξεχάσει πο-

τε. Πήρε το μάθημα της (μια για πάντα) το 1974 με το χουντοφασιστικό πραξικόπημα. Τότε φάνηκε ξεκάθαρα ο ρόλος του στρατού. Τότε η ίδια η ΕΔΕΚ, ως το θυμωμένος οι ηγέτες του κόμματος, αντιστάθηκε ένοπλα ενάντια του.

Η θυσία των ηρώων μας εμπνέει και καθοδηγεί όλους τους πατριώτες, λένε τα ΝΕΑ της 19.7.85. Η θυσία εκείνων των ηρώων του 1974 δεν ήταν αρκετή, για να αντιληφτούμε ορισμένα θέματα, θέλουμε συνέχεια και νέες θυσίες για να πειστούμε. Αλλά ας μη μείνουμε μόνο στην Κύπρο. Ας πάμε στην Ελλάδα, στην Πορτογαλία, στην Αγγλία, στη Χιλή που ο Αλλιέντε έλεγε ακριβώς τα ίδια πράγματα και είδαμε τι έπαθε από τον στρατό και τον Πινοσέτ. Ας δούμε το ρόλο του στρατού σήμερα στην Νότια Αφρική και όπου γενικά υπάρχουν σήμερα ταξικές συγκρούσεις. «Ταυτότητα συμφερόντων λαου & στρατου», όσο υπάρχει ταξική κοινωνία, δεν θα υπάρξει ποτέ. Γιατί ακριβώς ο στρατός υπάρχει για να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης που σήμερα είναι η αστική. Οποιαδήποτε προσπάθεια να τοποθετηθούν λαός και στρατός στο ίδιο στρατόπεδο, για να αγωνιστούν για κοινά συμφέροντα, είναι παραπλάνηση της εργατικής τάξης και η μεγαλύτερη ουτοπία, ιδίως όταν τέτοια θέση προπαγανδίζεται από ένα σοσιαλιστικό κόμμα.

Αλήθεια, τι κάνει τους γραφειοκράτες της ΕΔΕΚ να πιστεύουν στην «ακατάλυτη ενότητα λαου & στρατου»; Μήπως έχει αλλάξει η δομή του και η οργάνωσή του; Μήπως έγινε καμιά κάθαρση; Η μήπως έχουμε αλλάξει το κοινωνικό σύστημα και έχουμε σοσιαλισμό και έτσι ο στρατός ελέγχεται τώρα από την εργατική τάξη;

Σύντροφοι, μόνο η «συστράτευση» της εργατικής τάξης της Κύπρου - δηλαδή η λαϊκή πολιτοφυλακή και ο κοινός ταξικός αγώνας Ε/Κ & Τ/Κ εργαζομένων

μπορεί να απελευθερώσει τον τόπο. Οποιαδήποτε άλλη θέση είναι και επικίνδυνη και αποπροσανατολιστική. Είναι τεράστιο το καθήκον μας, σύντροφοι. Να παραμερίσουμε τις θέσεις αυτές και να προχωρή-

σουμε ενωμένοι με βάση ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για να δώσουμε τη διέξοδο εκεί που οι αστοί, οι ρεφορμιστές και σταλινικοί γραφειοκράτες αδυνατούν να κάνουν. Ας αντικαταστήσουμε, λοιπόν, αυτό το σύνθημα με την «ενότητα των εργαζομένων της Κύπρου για λευτερία & σοσιαλισμό».

Να λυθεί το αποχετευτικό Λ/σου ανεξάρτητα από το κόστος

Η δυναμική της ανάπτυξης του κεφαλαίου είναι τεράστια. Μια και ξεκίνησε τίποτε δεν μπορεί να σταθεί μπροστά της. Τα πάντα θυσιάζονται χωρίς δεύτερες σκέψεις στον βωμό των καπιταλιστικών συμφερόντων.

Αυτό είναι ιδιαίτερα αισθητό στην περίπτωση της Λεμεσού. Η ραγδαία ανάπτυξη της τουριστικής βιομηχανίας έγινε χωρίς κανένα πρόγραμμα και εντέλως αναρχικά. Τα ξενοδοχεία ξεφύτρωναν παντού χωρίς κανέναν να ενδιαφέρεται για το γεγονός ότι το κτίσιμο τους κατέστρεφε το φυσικό περιβάλλον χωρίς κανέναν να σκεφτεί αν τελικά ο τουρισμός θα ήταν αρκετός για να καλύψει την τεράστια ανάπτυξη της βιομηχανίας χωρίς να υπάρχει οποιαδήποτε πρόνοια για έργα υποδομής που θα επέτρεπαν την σταθερή ανάπτυξη.

Αυτή την στιγμή, έλλειψη έργων όπως είναι το αποχευτικό, απειλεί να καταστρέψει τα πάντα. Η θάλασσα μολύνεται όλο και περισσότερο και τελικό αποτέλεσμα θα είναι η τουριστική καταστροφή.

Η αναγκαιότητα του αποχευτικού ανάγκασε το δήμο να προχωρήσει στην μελέτη του προβλήματος και την εισήγηση σχεδίου αποχευτεύσεων για την πόλη αν και μέχρι τώρα δεν έχει παρθεί καμία οριστική απόφαση, παρα το γεγονός ότι το πρόβλημα γίνεται ολοένα και πιο οξύ.

Η εξεύρεση χώρου όπου θα γίνεται η βιολογική επεξεργασία των λυμμάτων είναι το βασικό πρόβλημα που εμποδίζει τη λήψη απόφασης. Μια σειρά από χώρους που είχαν επιλεγεί στο παρελθόν εγκαταλείφθηκαν λόγω αντίδρασης διαφόρων ομάδων. Αυτή τη στιγμή ο Δήμος εισηγείται σαν περιοχή εγκατάστασης του σταθμού, περιοχή κοντά στο Ζακάκι. Σ' αυτήν την

εισήγηση αντιδρούν έντονα οι κάτοικοι της περιοχής Ζακακίου λόγω της μόλυνσης του περιβάλλοντος, που θα προκαλείται από μια τέτοια κατάσταση.

Συγκεκριμένα οι κάτοικοι της περιοχής αρνούνται να δεχτούν την ανοικοδόμηση του σταθμού στην περιοχή για τους πιο κάτω λόγους.

α) την μεταφορά της δυσσμίας στις κατοικημένες περιοχές σαν αποτέλεσμα των ανέμων που φυσούν.

β) την ύπαρξη κατοικιών πολύ κοντά στο έργο (απόσταση 30 μέτρων).

γ) τον κίνδυνο μόλυνσης της παραλίας του λείντις μάλ που θα χρησιμοποιείται σε περίπτωση βλάβης στο εργοστάσιο.

δ) το πρόβλημα της διάθεσης του νερού που θα παράγεται από την επεξεργασία. Το νερό μπορεί να είναι υδρεύσιμο μόνο για μερικά είδη καλλιέργειων.

Την άρνηση τους, να δεχτούν στην περιοχή τους την λειτουργία του σταθμού έχουν εκφράσει με δυναμικές κινητοποιήσεις, ενώ παράλληλα εισηγούνται σαν καλύτερο χώρο εγκατάστασης, τον σταθμό της περιοχής ανατολικά της Λεμεσού, πέρα από τον ηλεκτροπαραγωγικό σταθμό της Μονής.

Μαζί με το πρόβλημα όμως της ρύπανσης του περιβάλλοντος από την λειτουργία του σταθμού, γενιέται και ένα άλλο πρόβλημα, ότι δηλαδή με την εγκατάσταση του σταθμού η αξία της γης στην περιοχή πέφτει μια και δεν μπορεί να αξιοποιηθεί. Έτσι τα πράγματα γίνονται πιο δύσκολα διότι πέρα από τον παράγοντα ρύπανσης αρχίζει να

παίζει ρόλο και ο παράγοντας συμφέρον. Ο Δήμος κατηγορεί έμμεσα τους κατοίκους της περιοχής ότι υποκινούνται από τους ιδιοκτήτες της γης, ενώ από την άλλη οι κάτοικοι κατηγορούν τον Δήμο ότι ποτέ δεν είδε σαν τόπο εγκατάστασης του σταθμού την περιοχή ανατολικά της Λεμεσού για να μην πλήξει τα συμφέροντα των ιδιοκτητών της περιοχής που είναι γνωστοί κεφαλαιοκράτες.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι ο Δήμος φαίνεται να μην έχει μελετήσει την περιοχή ανατολικά της Λεμεσού λόγω κόστους. Αν το εργοστάσιο επεξεργασίας εγκατασταθεί σ' αυτήν την περιοχή το έργο θα στοιχίσει 5-8 εκατομμύρια λίρες περισσότερο, συν περισσότερο έξοδα λειτουργίας και συντήρησης. Το όλο έργο υπολογίζεται γύρω στα 30 εκατομμύρια λίρες.

Το έργο είναι απόλυτα αναγκαίο για την Λεμεσό. Θα στοιχίσει, αρκετά και θα εξυπηρετεί τους κατοίκους για πολλά χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη μια σειρά από παράγοντες που θα κάνουν την λειτουργία του έργου μακρόχρονη. Αλήθεια, τι θα γίνει αν με την λειτουργία του σταθμού ανακαλύψουμε ότι επηρεάζεται από την δυσσμία η μιση Λεμεσός όπως υποστηρίζουν οι κάτοικοι της περιοχής Ζακακίου.

Ο Δήμος Λεμεσού φαίνεται ότι με την τακτική του προσανατολίζεται στην επιβολή της απόφασης, πάνω στους κατοίκους της περιοχής.

Συγκεκριμένα ο Δήμαρχος δήλωσε ότι θα χαθούν οι χρηματοδότες για το έργο αν τούτο γίνει ανατολικά και ότι η απόφαση πρέπει να παρθεί μέχρι το τέλος του Αυγούστου, οπότε

τε κλείει και η προθεσμία για υπογραφή του δανείου.

Το πρόβλημα όμως δεν βρίσκεται ούτε στο δάνειο ούτε στο κόστος. Το πρόβλημα βρίσκεται στην ρύπανση που θα προκαλείται από την λειτουργία του σταθμού. Ποιου βαθμού θα είναι η ρύπανση; Πόσους κατοίκους θα επηρεάζει; Αυτοί είναι οι παράγοντες που πρέπει να ληφθούν πρώτα από όλα υπόψη. Ο Δήμος με την στάση του δεν έπεισε ότι έχει μελετήσει σοβαρά αυτό τον παράγοντα.

Η δημιουργία νέου προβλήματος για την λύση ενός άλλου θάταν εγκληματικό σφάλμα.

Ο Δήμος προχωρά προς αυτή την κατεύθυνση. Οι μόνοι που μπορούν να το σταματήσουν είναι οι κάτοικοι της περιοχής που με τις κινητοποιήσεις τους μπορούν να αναγκάσουν τον Δήμο να μελετήσει πιο ασφαλείς περιοχές εγκατάστασης του εργοστασίου στα ανατολικά της Λεμεσού, ή ακόμα και πιο μακριά από κατοικημένες περιοχές. Ακόμα μπορούν να ζητήσουν από την κυβέρνηση την επίλυση της διαφοράς και την αλλαγή του χώρου εγκατάστασης.

Λεφτά γι' αυτό το έργο, όπως και γι' άλλα απαραίτητα δημόσια έργα υπάρχουν μπόλικά. Βρίσκονται όμως στα χέρια των κεφαλαιοκρατών που τα απομυζούν από τους εργάτες και τον λαό.

Η κυβέρνηση πρέπει να υποχρεωθεί να τα πάρει και να τα επενδύσει στους κατάλληλους τομείς. Ανεξάρτητα από το κόστος, μια πρώτη προτεραιότητα είναι το αποχευτικό της Λ/σου.

Πανίκος Σολωμού

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

«Η κοινωνική αποξένωση των νέων σε ηλικία ανέργων, επηρεάζει με πολλούς τρόπους τη συμπεριφορά τους. Οι ακροδεξιές αλλά και ακροαριστερές τρομοκρατικές ομάδες προσπαθούν να αξιοποιήσουν για τα δικά τους

συμφέροντα αυτή την αισθητή αποξένωση. Οι υλικές στερήσεις, η απόγνωση και η έλλειψη προοπτικών, σπρώχνουν πολλούς ανέργους νέους ιδιαίτερα - στη βία. Τα πορίσματα ερευνών και

Η τραγωδία του καπιταλισμού

στατιστικών για τη σχέση ανάμεσα στην ανεργία και την εγκληματικότητα είναι ενδεικτικά»

Μαρκ Λαπίτσκ
Οι φιλόσοφοι όμως της δεξιάς στην Κύπρο έχουν δικές τους θεωρίες πως θα σταματήσουν την βία. Θα αυξήσουν την αστυνομία και στην περίπτωση θα χρησιμοποιήσουν και το στρατό! Κι όλα αυτά για να κρατήσουν ένα σάπιο σύστημα

που κινδυνεύει να πέσει πάνω στα κεφάλια τους.

Ο λόγος γίνεται για τα γεγονότα στην Λεμεσό, μεταξύ Κυπρίων και Αράβων. Ένα απλο επείσδιο, που τάρραζε τόσο πολύ την καλοκαιρινή ηρεμία των αστών στις Πλάτρες που τα χρειάστηκαν που λείει ο απλός λαός. Φαίνεται ότι δεν κατάλαβαν ότι η φωτιά που άρπαξε στα διπλάνα σπίτια έχει ζώσει και το δικό

τους.

Η συμπεριφορά των αστών μοιάζει με την ιστορία του μικρού παιδιού που κατέβηκε στο ποτάμι με λίγα βότσαλα να σταματήσει το νερό που θα ερχόταν. Δεν χρειάζεται να σας 'γω τι έγινε όταν ήλθε η βαρυνή χειμώνα και το ποτάμι φούσκωσε.

Και τι ήταν τα γεγονότα στη Λεμεσό; Μερικές δεκάδες νεολαίοι που

απορρίπτοντας τον καπιταλιστικό «παράδεισο» με τα αδιέξοδα του, την ανεργία, την εκμετάλλευση, και όλα τα επακόλουθα, ξέσπασαν σε αθώους πολίτες Αραβικής καταγωγής αντι να στρέψουν τα πυρά τους στην ρίζα της μιζέριας τους. Τι θα γίνει όμως, όταν αύριο θα βαδίσουν χιλιάδες εργαζόμενοι στο δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού;

Αυτή θα είναι η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού. Αυτός θα είναι ο εφιάλτης τους έως θανάτου. Στις δεξιώσεις τους, στα εξοχικά τους, στα κρουαζιερόπλοια τους, παντού, πίσω από τις βελούδινες κουρτίνες τους θα ξεπροβάλλει η εργατική τάξη χαμογελαστή, δείχνοντας τους τα δόντια της. Κι αυτο θα είναι πιο σκληροί κι απ' το θάνατο. Θά 'ναι η τραγωδία του καπιταλισμού.

Γ. Κυπραίος

Η επιστροφή των προσφύγων

ΑΠΑΡΑΓΡΑΠΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ Η ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ;

Με αφορμή τις δηλώσεις Ντενκας σχετικά με το θέμα της επιστροφής των προσφύγων στα σπίτια τους, τόσο ο κυβερνητικός εκπρόσωπος όσο και το ΔΗΚΟ προσβλήθηκαν και χαρακτηρίσαν το δικαίωμα της επιστροφής «καθολικό αίτημα και θεμελιώδες ανθρωπινό δικαίωμα» και «απαράγραπτο δικαίωμα» επικαλούμενοι και τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών. Πόσο όμως ειλικρινείς είναι αυτοί οι χαρακτηρισμοί;

Απο το 1974 και το ξεσπίτωμα διακόσιων χιλιάδων Ελληνοκυπρίων από τις κατεχόμενες περιοχές και το διώξιμό τους στο Νότο το σύνθημα της επιστροφής των προσφύγων αποτέλεσε το απαραίτητο συμπλήρωμα του προγράμματος όλων των Ε/Κ κομμάτων. Ιδιαίτερα στα πρώτα χρόνια μετά την εισβολή ήταν αδύνατο να γίνει οποιαδήποτε πολιτική δουλειά χωρίς αυτό το σύνθημα που αντανάκλασε τα αισθήματα ολόκληρου του Κυπριακού λαού.

Ωστόσο έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε και τα αισθήματα των μαζών είναι σήμερα πολύ διαφορετικά. Σήμερα κανένας δεν πιστεύει πως είναι δυνατή η επιστροφή όλων των προσφύγων ή ακόμα ενός μεγάλου αριθμού προσφύγων, αν εξαιρέσει την ειδική περίπτωση του Βαρωσιού. Αντίθετα οι διάφορες δηλώσεις και ανακοινώσεις που αναφέρονται στην επιστροφή των προσφύγων αντιμετωπίζονται από τις πλατειές μάζες σαν τελετουργικές εκφράσεις χωρίς καμμία σημασία.

Αυτή η αλλαγή στη συνείδηση των μαζών δεν είναι τυχαία. Μετά από μια δεκαετία στο νότο, χωρίς καμμία πειστική προοπτική για επιστροφή τα σκέττα συνθήματα καταντούν για τους πρόσφυγες के να ευχολόγια. Πολύ περισσότερο γιατί πίσω από την συνθηματολογία η πραχτική πολιτική όλων ανεξαιρέτα των πολιτικών ηγεσιών δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας: όλοι ανεξαιρέτα έχουν στην πράξη δεχτεί πως η μεγάλη πλειοψηφία των προσφύγων δεν θα γυρίσει στα σπίτια τους.

Αυτό δεν είναι καθόλου καινούρια εξέλιξη. Αυτό που ο Ντενκας αποκαλεί «ανταλλαγή πληθυσμών» έγινε αναπόφευκτο όταν η Εθνοφρουρά συλλαμβανε

σε αιχμαλώτους πολέμου, όταν η διακυβέρνηση Κληρίδη αντι να πάρει στο δικαστήριο τους δολοφόνους της Τόχνης και να προστατέψει τους Τουρκοκύπριους προτίμησε να παραδώσει τα γυναικόπαιδα στον Ντενκτάς. Πήρε τη νομική του κάλυψη με την αποδοχή της διζωνικής ομοσπονδίας και της υποβολής χαρτών από τον Μακάριο και μπόκαν οι υλικές βάσεις για την αποδοχή

του από τους πρόσφυγες με τη δημιουργία των συνοικισμών. Καμμία πολιτική ηγεσία δεν αντιστάθηκε σ' αυτή την πορεία. Κι όμως, καμμία πολιτική ηγεσία δεν έχει την τόλμη να πει ανοιχτά πως έχει δεχτεί ότι οι πρόσφυγες δεν θα επιστρέψουν. Έτσι συνεχίζεται το τελετουργικό αναμύσημα «όλοι οι πρόσφυγες στα σπίτια τους» από ανθρώπους που ξέρουν πολύ καλά πως παίζουν με τα αι-

σθήματα των προσφύγων με τον χειρότερο τρόπο.

Η συνέχιση αυτής της δημαγωγίας είναι ταυτόχρονα και ένδειξη των αδιεξόδων της πολιτικής ηγεσίας της Κύπρου. Η δεξιά, αφού έχει δοκιμάσει το κάθε τι για να «λύσει» το κυπριακό είναι αναγκασμένη να υποτάσσεται φραστικά σ' αυτό που νομίζει πως είναι το αίσθημα των μαζών. Τα αριστερά κόμματα, αιχμαλωτισμένα στη λογική του καπιταλισμού δεν μπορούν να δώσουν καμμία ρεαλιστική προοπτική στις εργατικές μάζες. Έτσι η ΕΔΕΚ συνθηματολογεί για επιστροφή ενώ παράλληλα δέχεται τη λογική των συνομιλιών και το ΑΚΕΛ δεν τολμά να εγκαταλείψει το σύνθημα παρ' όλο που κάμνει ότι μπορεί για να το διαβρώσει.

Όμως για τους πρόσφυγες, και για την εργατική τάξη γενικά, η

επιστροφή δεν είναι το κύριο πρόβλημα. Η εισβολή του 74 και το μαζικό ξεσπίτωμα των προσφύγων ήταν μια από τις μεγαλύτερες τραγωδίες της ιστορίας της Κύπρου. Η αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της δεν μπόρεσαν ούτε να την ανακόψουν ούτε να αντιστρέψουν την πορεία προς την διχοτόμηση. Δεν υπάρχει καμμία ένδειξη ότι θα μπόρεσουν να κάμουν οτιδήποτε περισσότερο στα επόμενα χρόνια.

Η μόνη τάξη που μπορεί να λύσει το πρόβλημα της επιστροφής, είναι η εργατική τάξη παίρνοντας η ίδια την εξουσία και σπάζοντας τους εθνικούς διαχωρισμούς: όχι με να βλέπει πίσω στην κατάσταση πριν το 74, αλλά μπροστά - σε μια σοσιαλιστική Κύπρο όπου ο εθνικός διαχωρισμός δεν θα καθορίζει τις σχέσεις των ανθρώπων.

Θέμος Δημητρίου

Κάτω από την πίεση της οικονομικής κρίσης

ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΝΕΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Προτού μεσολαβήσει η καλοκαιρινή περίοδος βρεθήκαμε αντιμέτωποι σε μια συντονισμένη επίθεση του αστικού κόσμου, που κύριο στόχο της είχε το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των μαζών.

Οι αστοί και οι εκπρόσωποι τους όπως ΟΕΒ, ΚΕΒΕ, υπουργείο οικονομικών - έχοντας να αντιμετωπίσουν μια σειρά από οικονομικά προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί, όπως και το φάσμα της γενικότερης οικονομικής κρίσης που ήδη έπληξε στο σύνολο του σχεδόν τον καπιταλιστικό κόσμο, δεν βλέπουν πως θα τα ξεπεράσουν αφήνοντας ανενόχλητα τα προνόμια και τα κέρδη τους, παρα μόνο κτυπώντας μισθούς, και μεροκάματα και γενικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Έτσι είδαμε τον υπουργό οικονομικών τον Μάη να προτείνει στο υπουργικό συμβούλιο δέσμη από μέτρα που πρέπει να παρθούν για ξεπέρασμα των οικονομικών προβλημάτων. Τα κυριώτερα από αυτά τα μέτρα είναι:

1. Εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας (VAT).
2. Παγοποίηση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων.
3. Μείωση των επιτοκίων και επιχορηγημάτων.
4. Τριποποίηση του τρόπου υπολογισμού του τιμαριθμικού επιδόματος κλπ.

Το ΚΕΒΕ και ΟΕΒ μέσα στον Ιούλη (μήνας καταβολής του τιμαριθμικού επιδόματος) για μέρες απειλούσαν ότι δεν θα καταβάλουν το τιμαριθμικό με τη δικαιολογία ότι τους ήταν αδύνατο να αντεπεξέλθουν με το κόστος που δημιουργείται.

Τελικά αν η δεξιά κυβέρνηση του Κυπριανού δεν τόλμησε να προχωρήσει στα πιο πάνω μέτρα δεν οφείλεται σε τίποτα άλλο παρα στην αστάθεια και αδυναμία της να αντιμετωπίζει την αντίδραση του εργατικού κινήματος που ταυτόχρονα θα είχε να αντιμετωπίσει και την πολιτική κρίση και πολεμική του ΑΚΕΛ-ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ που εντείνεται από τον πε-

ρασμένο Φεβράρη.

Το πως θα αντιμετωπιστούν η οικονομική κρίση και το εργατικό κίνημα θα πρέπει σαν ένα από τους πιο σοβαρούς ίσως παράγοντες που έσπρωξαν τα δυο κόμματα της δεξιάς στις πρόσφατες συνομιλίες για συνεργασία μεταξύ τους.

Με το τέλος της περιόδου των διακοπών του Αυγούστου βλέπουμε ξανά την κυβέρνηση μέσω του υπουργείου οικονομικών να επανέρχεται στο παλιό μοτίβο της ανάγκης για λήψη μέτρων που θα μπορούσαν να λύσουν τα προβλήματα της οικονομίας. Μέτρα που δεν θα διαφέρουν φυσικά από τα προηγούμενα.

Το βασικό συμπέρασμα που μπορεί να βγει από τη μέχρι σήμερα πολιτική της κυβέρνησης είναι ότι αργά ή γρήγορα θα αναγκαστεί να προχωρήσει στη λήψη των πιο πάνω μέτρων, όσο κι αν το ισοζύγιο δυνάμεων που υπάρχει σήμερα και σε πολιτικό αλλά και ταξικό επίπεδο δεν ευνοεί κάτι τέτοιο και όσο και να θέλει να αναβάλλει συνεχώς αντιμετώπιση της ενάντια στους εργαζομένους.

Θα είναι αναγκασμένη να ακολουθήσει σκληρή οικονομική πολιτική ενάντια στους εργάζόμενους σπρωγμένη από τα βαθιά αδιέξοδα στα οποία οδηγεί-

ται η οικονομία και από τους αστούς που θίγονται τα συμφέροντά τους και που η ίδια η κυβέρνηση σαν εκπρόσωπος της θα πρέπει να προστατεύσει.

Αναφέρουμε ενδεικτικά ότι το εξωτερικό χρέος πλησίασε τα 600 εκ. λίρες με προοπτική το 1.δισ. λίρες σε 4 χρόνια όπου θα χρειάζονται 200 εκ. λίρες μόνο για εξυπηρέτηση (τόκους και δόσεις) αυτού του χρέους. Το δε εμπορικό ισοζύγιο παρουσίασε έλλειμμα το Α' τετράμηνο του '85 το ύψος ρεκόρ των 200 περίπου εκ. λιρών σαν αποτέλεσμα της πτώσης των εξαγωγών και αύξησης των εισαγωγών.

Βέβαια το αν οι καπιταλιστές και η Κυβέρνηση τους καταφέρουν ή όχι να επιβάλουν τα μέτρα που εδώ και καιρό μεθοδεύουν ενάντια στους εργαζομένους αυτό θα εξαρτηθεί από την ετοιμότητα του εργατικού κινήματος να αντιμετωπίσει την επίθεση.

Σήμερα το εργατικό κίνημα είναι πανίσχυρο σε αριθμούς αλλά και οργάνωση περισσότερο από ποτέ άλλοτε στην ιστορία του. Αυτό που χρειάζεται είναι ένα αγωνιστικό πρόγραμμα

δράσης που θα ενθουσιάζει και θα κινητοποιεί τις εκατοντάδες χιλιάδες των εργαζομένων για να αποκρούσουν την επίθεση.

Μάζος

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553
Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00